

перець

Валерій ЗЕЛІНСЬКИЙ
(«Перець» № 23, грудень 1989 р.)



День народження 1 квітня

На початку січня листоноша ледь устигав носити в редакцію листи і телеграми, в яких наші читачі щиро вітали «Перець» із 80-літтям й адресували його працівникам і авторам багато теплих, зворушливих слів.

Наведемо кілька рядків із листа Володимира Олексійовича Бондаря з с. Вереміївки Чорнобаївського району Черкаської області: «Вітаю Вас усіх із високим ювілеєм «Перця»! Дякую за добро, радість, здоров'я! Бажаю щастя, творчої наснаги! Хай і далі буде гостре і вправне перо, щире дотепне слово, неповторний перчанський гумор! Наш «Перець» — це герой України! Саме так! Адже протягом багатьох років він виховує нові й нові покоління українців, навчає їх добра і щирості. Коли на серці сум, а на душі зневіра — «Перець» завжди допоможе і зарадить. Адже гумор справді творить дива. Я гордий, що в Україні є чудовий журнал «Перець». Я вважаю, що кожний справжній українець пишається «Перцем»! Бо який же український гумор без «Перця»!

Хай і у Вас, і у нас все буде гаразд, щоб разом відсвяткувати і сторічний ювілей журналу!»

Якби друкувати усі віншування — не вистачило б і кількох номерів. Тому дякуємо усім, хто привітав «Перець» із 80-літтям, але... Факти, як кажуть, уперта річ. Тож уточнимо: нам не 80, а 85! Не більше і не менше.

На підтвердження звернемося до наукового видання. На сторінці 70-ї 11-го тому Української Радянської Енциклопедії написано: «Перець» — український ілюстрований журнал сатири і гумору. Заснований у Харкові 1922 року під назвою «Червоний перець». З 1941 року видається у Києві під назвою «Перець».

У квітні 1922 року вийшло два номери журналу. Редактором був Василь Еллан Блакитний. І коли у 1927 році видання відновили, то у зверненні до читачів — «Від редколегії» — зазначалося, що «редакція додасть усіх сил, щоб журнал був достойним спадкоємцем «Перця» врожаю 1922 року».

Чому ж тоді ось уже багато років у вихідних даних журналу пишеться: «Видається з січня 1927 року»?

Мабуть, тут не обійшлося без колишньої ідеології про «старшого брата». Бо якщо відлік вести від квітня 1922 року, то виявиться, що український «Перець» старший від — тоді всесоюзного — «Крокодила», перший номер якого вийшов у червні того ж року.

Може, була й інша причина. Та й, врешті, пишеться це не для того, щоб визначити, хто старший, хто молодший — між «Перцем» і «Крокодилом» завжди були дружні і братерські стосунки. Просто, повторюю, хочемо встановити історичну справедливість: «Перець» народився у квітні 1922 року.

Отож, 85-ліття журналу сподіваємося відзначити в день Сміху — 1 квітня.

Прекрасна дата для народження журналу гумору і сатири. Чи не так?

Михайло ПРУДНИК,
головний редактор «Перця».



Микола КАПУСТА

Питає джура в козака
(Лежать у курені):

— А булава, скажіть, важка?
Підняв би я чи ні?

Аж здивувався дід: — Ов-ва!
Думки твої які!
Важка, синок, не булава —
Обов'язки важкі!

БУЛАВА

Не роззявляй на неї рот,
Адже до булави,
Як каже мудрий наш народ,
Ще треба й голови!

Охочих булаву піднять
Уже було — як бліх,

А в результаті — всю цю рать
Народ підняв на сміх!

Приходить булава сама
Лише до тих, синок,
У кого совість не дріма
І варить казанок!

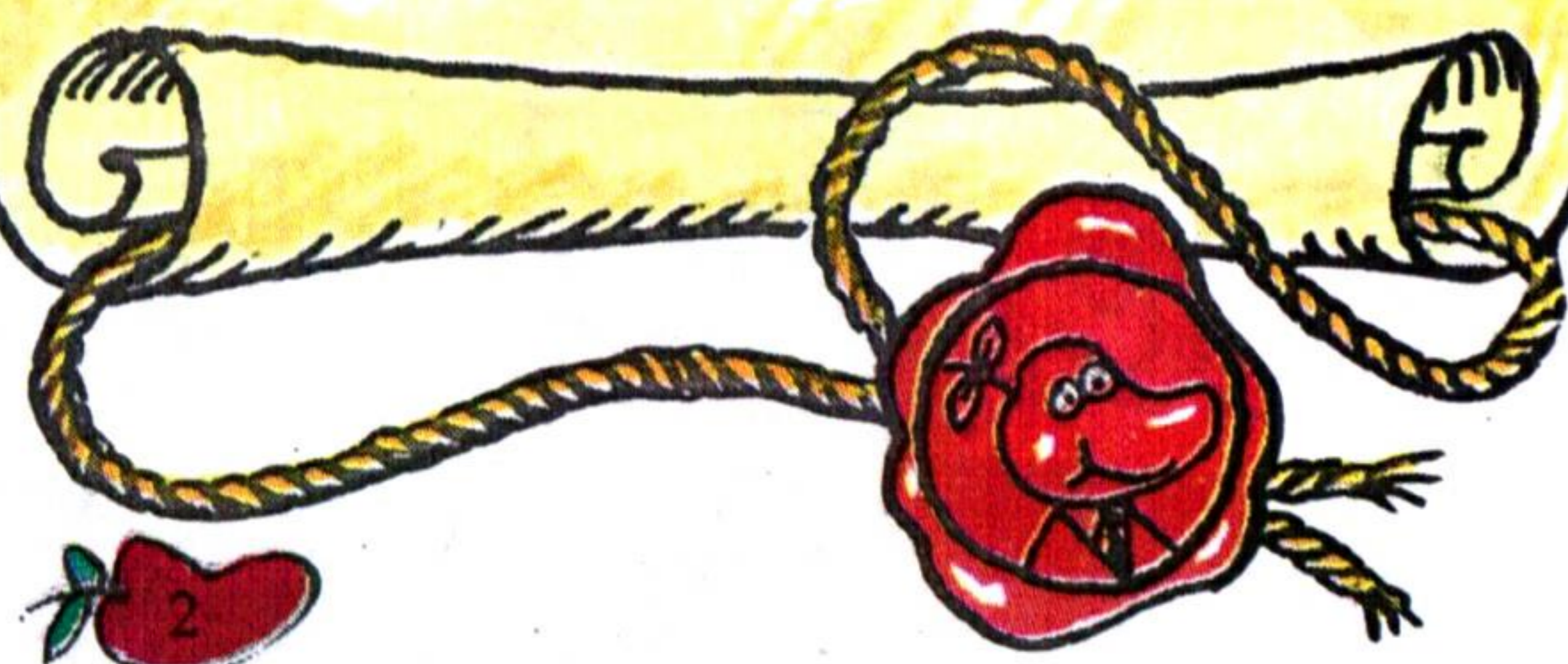
Петро РЕБРО.

м. Запоріжжя.

Олексій КОХАН



О.К.



ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНСТВО ПЕРЦЯ



ЛИМОН І ЖУЙЖУЙ

Здавалося б, залишилися в минулому ті часи, коли молоді батьки називали своїх чад Революціями, Комінтерками, Тракторинами, Атомами...

Аж ні... Оригінали не перевелися. За даними українських ЗАГСів на Закарпатті живе хлопчик з іменем Лимон, у Запоріжжі — Север і Мадагаскар, на Луганщині — Таймер, в Донецьку — Космос, в Одесі — Жуйжуй...

Колись дітки виростуть, народять своїх діточок. А згодом їх уже будуть звать не тільки по імені, а й по батькові: Лимонович, Мадагаскарович, Жуйжуйович... Не важко здогадатися, яка буде на те реакція.

НАРЕШТІ

Кабінет міністрів нарешті вирішив жорстко наводити порядок у встановленні оптимальних тарифів на житлово-комунальні послуги. А платники кажуть: «Якби за цю справу рішуче взялися раніше, то у комунальників відразу б пропала сверблячка гріти руки на дармових грошах і вони б не встановлювали тарифи, дивлячись на небо».

ПОЩАСТИТЬ НЕ ВСІМ

Минулого року 1174 інваліди війни отримали автоомобілі. Але якщо врахувати, що сьогодні на черзі на отримання транспортних засобів стоїть 158 тисяч колишніх воїнів, то виходить, що лише через 60 років можна буде вирішити цю проблему. А більшості ветеранів сьогодні перевалило уже за 80. Мабуть, потрібний інший механізм забезпечення інвалідів транспортом.

НЕ ПЕРЕШКОДИТЬ!

Зустрілися двоє колишніх в'язнів.

— А знаєш, — каже один, — загорожу навколо нашої тюрми надбудували: тепер вона чотири метри заввишки.

— Ет, — махнув рукою другий, — це мене не непокоїть. Як захочу, то завжди можу там опинитися.

ПИЛЬНУЙ!

Старшина повчає солдатів:

— За противником треба пильно стежити! Не можна ока спускати з ворога!.. Іванов, чого ти на мене витріщився?!

МАЙЖЕ З НАТУРИ

НЕ ТЕ МІСЦЕ

Клієнт звертається до офіціанта:

— Слухайте-но, а вчора, коли ви мене обслуговували, порція була значно більша.

— А де ви сиділи?

— Он за тим столиком, коло самого вікна.

— Е-е, то це була рекламна порція.

Лілія МЕЛЬНИК.

м. Вінниця.

ДЕВ'ЯТКА

Розмовляють автолюбители:

— Максиме, і як там твоя «шістка»?

— У мене тепер «дев'ятка».

— Що, поміняв?

— Ні, стара перевернулася...

Іван СКРИПКА.

м. Фастів
Київської області.

ЩОСЬ ТА РОБИТЬ

— Оксано, що твій Петро робить?

— Пиячить.

— А вчора що робив?

— Також пив.

— Бач, щось та роби-

ть-таки чоловік! А мій чорт лисий — ні за холодною водою!

Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

МИМО

Біля базару бабуся зупиняє міліціонера:

— Товаришу міліціонер! Прямо перед вами грають у наперсток, а ви проходите мимо...

— Бабусю, ви пошукайте дурнішого. Я учора їм двісті доларів продую...

Лариса ЗАБОДАКВА.

м. Лохвиця
на Полтавщині.



Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Зараз знову промаже...



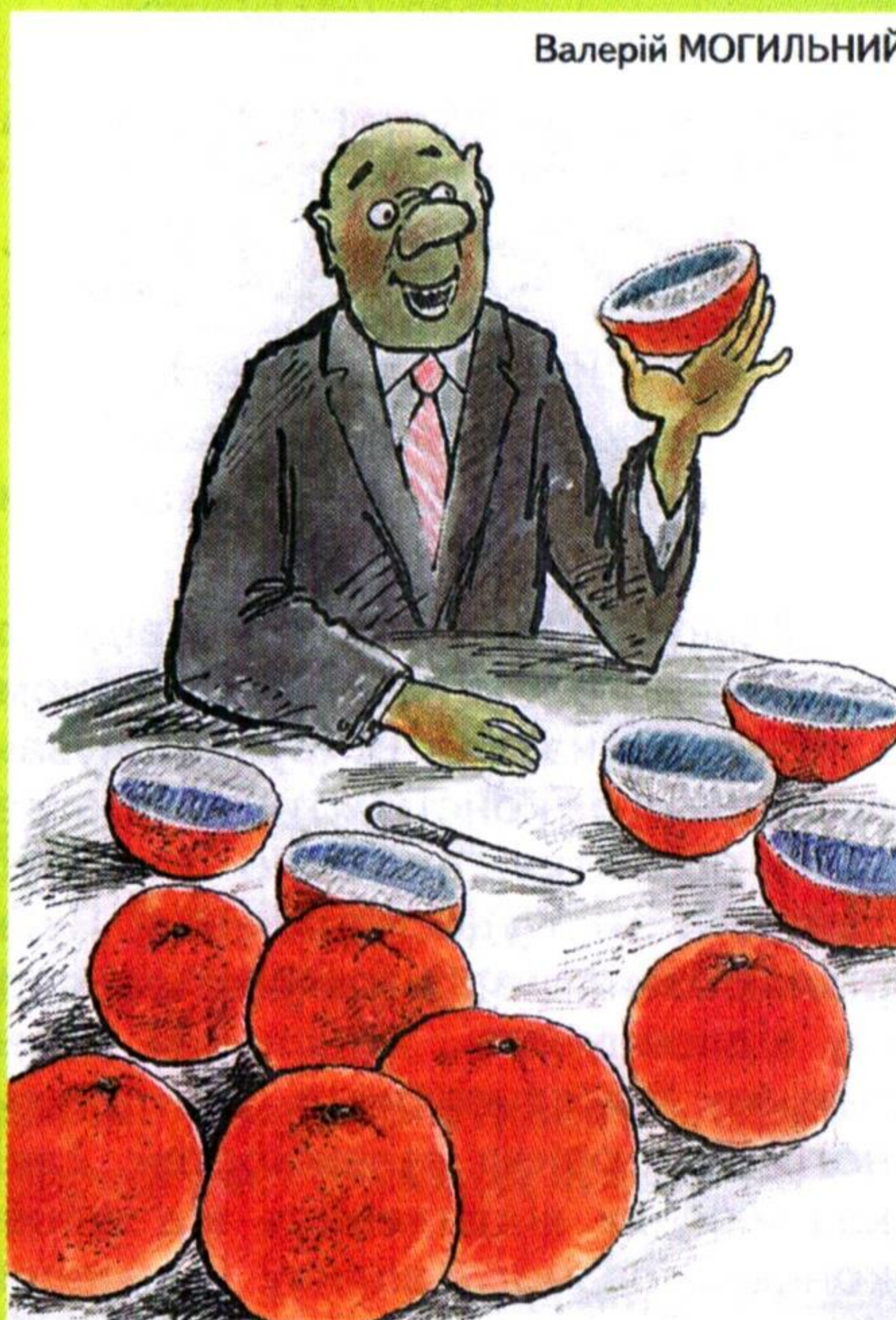
Василь ФЛЬОРКО



Георгій МАЙОРЕНКО



Віктор ПОПОВ



Валерій МОГИЛЬНИЙ

ДУМКИ ВГОЛОС

- ❖ Чим більше людей обслуговує державну машину, тим гірше вона працює.
- ❖ На голому ентузіазмі можна виграти тільки конкурс краси.
- ❖ Якщо похмілля не лікувати, воно проходить за день, а якщо лікувати, то за десять днів.
- ❖ Ніщо так не обмежує наші дії, як фраза начальника: «Роби, як сам знаєш!»
- ❖ Верхи відповідають за все. Але спробуйте їх спитати за скоєне!
- ❖ Погано, коли совість спить, а рот розкривається від вуха до вуха.

Іван ТОКАРЧУК.



Привіт
із Миколаєва!

П'ЯТИЙ НОМЕР

— Ха-ха-ха! Молодець!— горлав у трубку знайомий.— Нареготався від душі. Вітаю! Вітаю! Усім казатиму, що ти вже знаменита.

— Жартуєш?

— Скромняга! Хіба ж кожного у столичних журналах друкують!— аж дзвенів голос приятеля.

— Ти про що?— обережно запитала я.

— Хіба не знаєш?! Тебе ж у журналі «Перець» надрукували...

Скажу чесно: ноги самі пішли у танок...

— Оце так новина! Коли ж ти читав?

— Сьогодні. У п'ятому номері.

Я поклала трубку і побігла шукати журнал. Та в кіосках його не було. Розкупили. Хоча б один мені, авторіві гуморески, залишили! Надія, щоправда, ще жевріла, бо не геть усі кіоски я відвідала.

Але на мене чекала невідкладна справа...

Згадала про переваги сучасної цивілізації — написала есемеску чоловікові: «купи перець п'ятий номер».

Дзвінок пролунав за якусь годину.

— Уже сім магазинів обійшов. Скрізь на мене дивляться, мов на дивака. Урешті-решт, який тобі перець потрібен? Є мелений, духмяний, червоний. А п'ятого, кажуть, і в природі нема. Так який брати?

Віра МАРУЩАК.

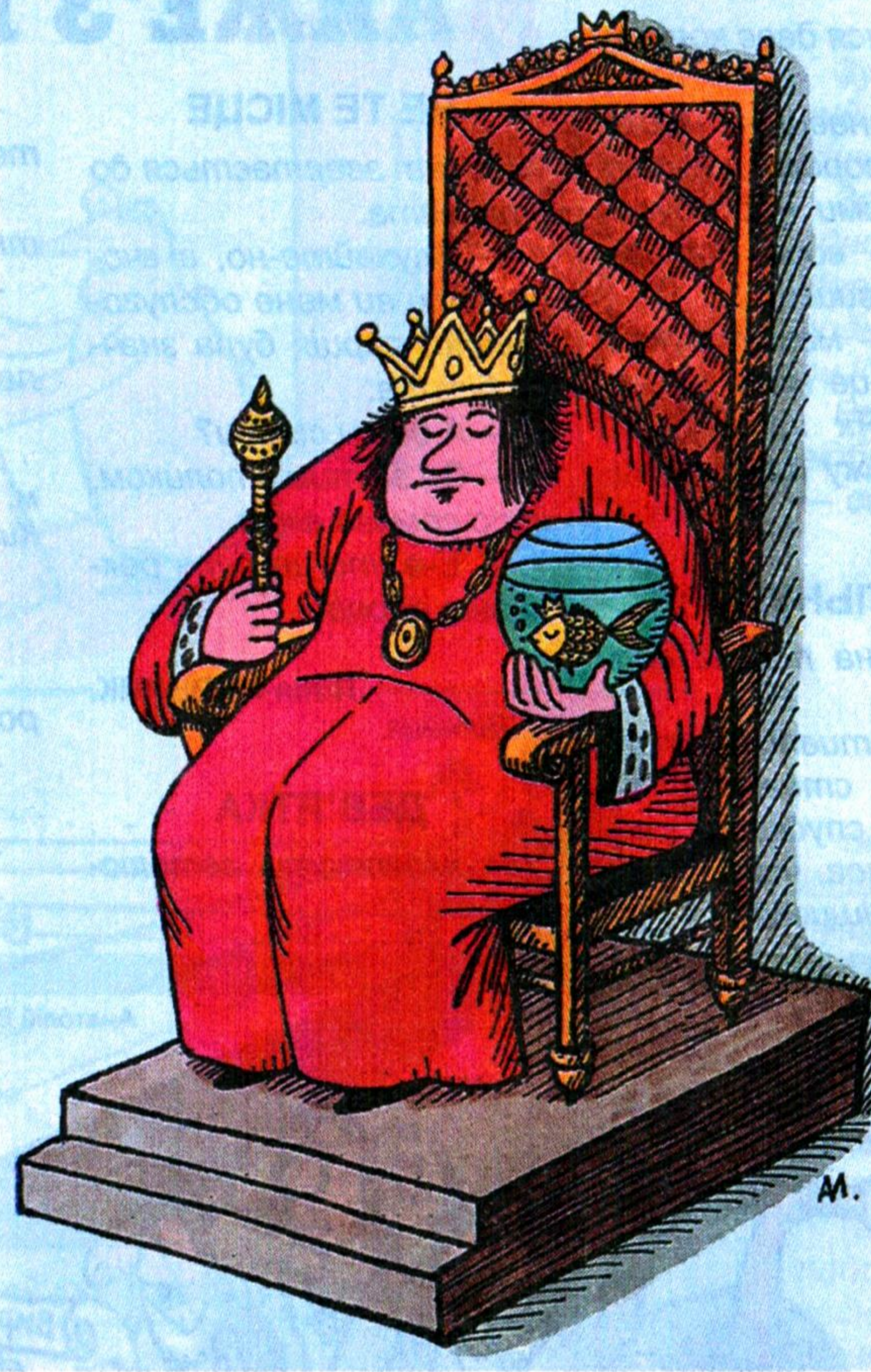
ВИЧЕРПНІСТЬ ФОРМАЦІЙ

Уривок із доповіді,
яку не взяли до розгляду
для вручення Нобелівської премії

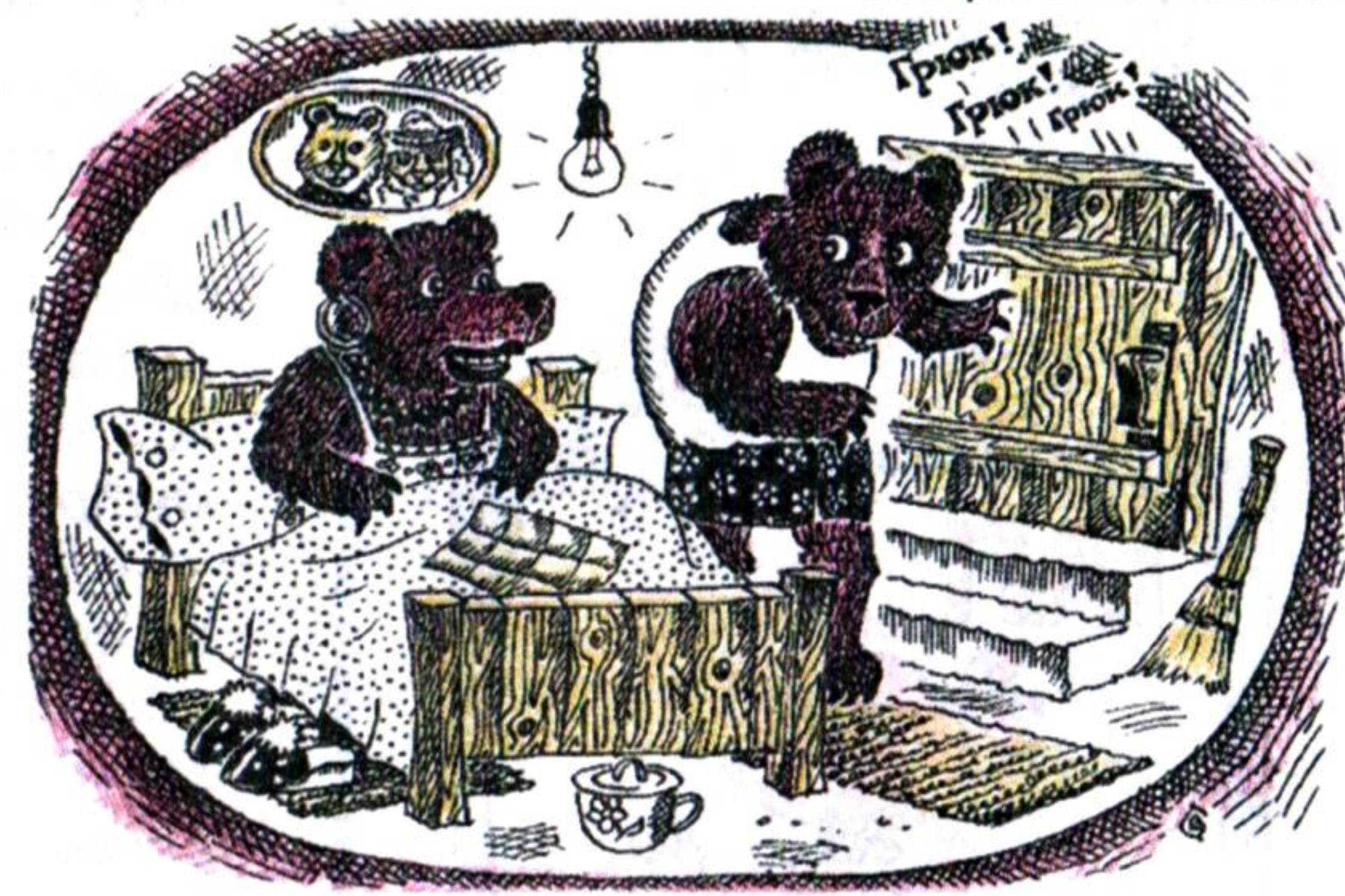
...Колонізація формами свідомого і осмисленого існування закономірна і незаперечна для їх функціонування і подальшого конструктивно-прогресивного розвитку, включно з наявністю ланцюга змін удосконалення. Певність рівня розвитку забезпечуватиме подальшу відповідність здійснення заданого режиму експансивного і інтервентивного підкорення залежностей. Такі показники, як віддаленість від епіцентру концентрованого впливу і вичерпність формації знаходитимуться у прямій залежності з можливістю передачі інформаційних об'ємів. При наявності приміщень керованих автоматичними режимами здатними до саморегулятивної оціненої об'єктивними показниками діяльності. При вищеназваних факторах виникне можливість обов'язкової наявності матеріалу. Матеріал для відновлення форми повинен мати максимально мінімальний вплив матеріальності і в короткий термін набувати здатності самотиражування... (і так далі...).

Сергій МИСЬКО.

Олександр МОНАСТИРСЬКИЙ



Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ



— Якийсь мисливець перезимувати проситься: в міській квартирі, каже, холодне-ча — задубіти можна.

Володимир АДАМОВИЧ



ЗООЛОГІЧЕСЬКА

● Часом народжені повзати швидко знаходять свою злітну смугу.

● Якби баран не був бараном, то його б не призначили ватажком отари.

● Всі бегемоти — вищої вгодованості.

● Дальтонік дальтоніком, а хамелеонів розрізняв.

● Входив у довір'я на задніх лапах.



Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я Краснопільського району на Сумщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО



— Доки ж ви, чорні душі, будете наші кургани розривати?!



Описки самописки

КРИТОЛЮБНИЙ.

ГОЛКОГОЛІК.

МОСКОЛАТУРА.

**ТОРБООБУДІВНИЙ
ЗАВОД.**

МАХРОЕКОНОМІКА.

Григорій СТОРОЖ.
с. Джурин
Вінницької області.

МАЙНОТРАТСТВО.

ПСЕВДОНІМЬ.

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТЬ.

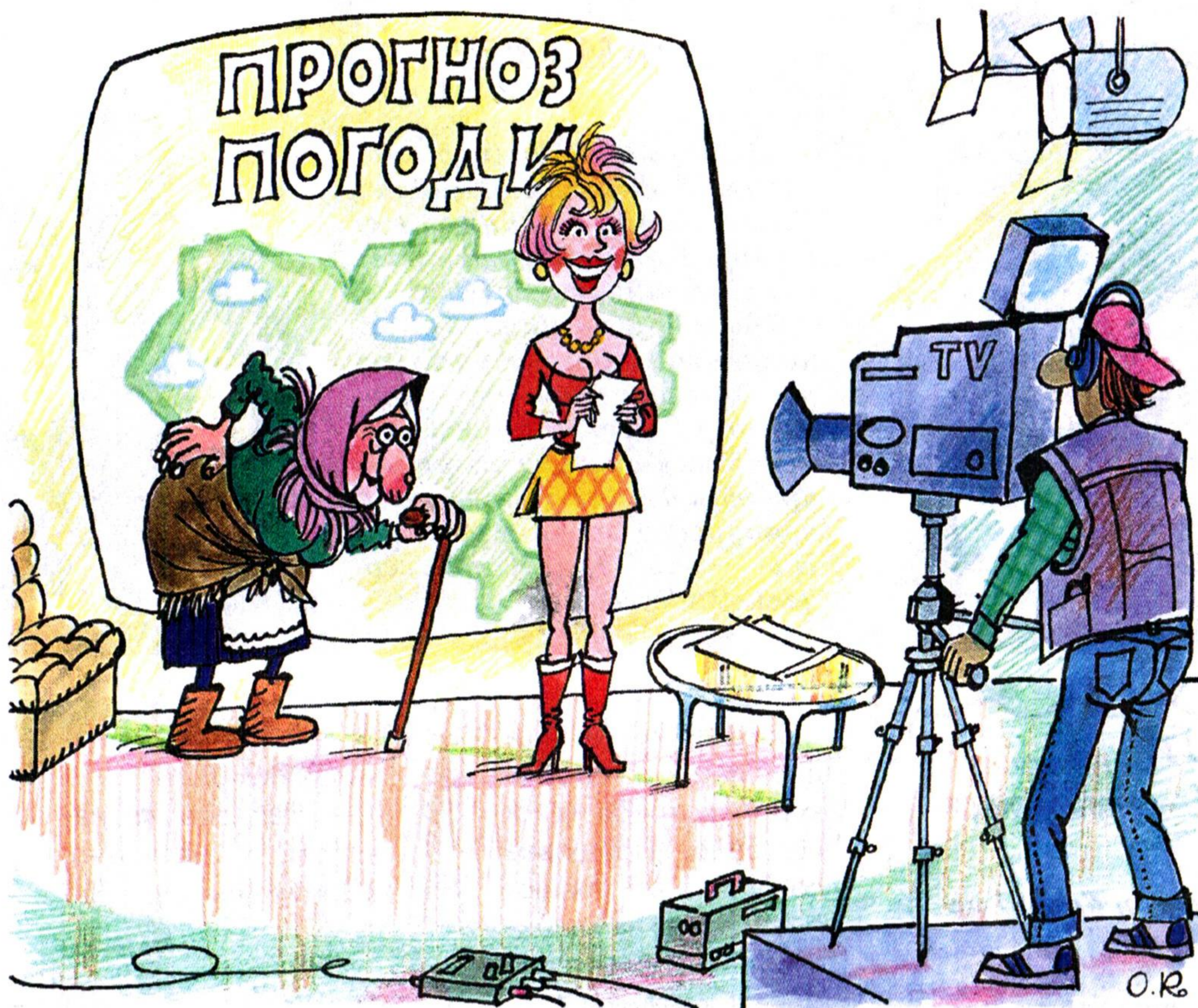
ЗАЛІЗОБАТОН.

КАБЕЛЬМЕЙСТЕР.

НАХАПСТВО.

О. РОМАСЬ.
с. Підлозівка
Охтирського району
на Сумщині.

Олексій КОХАН



— Про погоду на завтра розповідь баба Параска.

СЛОВНИЧОК- ЖАРТІВНИЧОК

БРИЧКА — норовиста ко-
била.

ПОДОРОЖНИК — підви-
щення цін.

ПАЦЬОРКИ — поросята.

ДЕКОЛЬТЕ — загублена
вогнепальна зброя.

БУЛЬВАР — варена кар-
топля.

РЕПУТАЦІЯ — виконавиця
репу.

РАДАР — депутат.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський
на Волині.

* * *

НЕПАЛ — країна некура-
щих.

ПІРАМІДОН — фараон.

Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Усмійки з конверта

Друга ідея — краща

Мисливець із собакою йдуть на полювання. Господар пояснює:

— Я застрелю качку, вона впаде в болото. А ти швиденько дістанеш.

— Вода ж холодна, — каже пес.

— То що, мені самому в болото лізти?

— Знаєш, а в тебе кожна друга ідея зовсім не погана...

Якщо

колектив не проти

У кабінеті директора.

— Іване Степановичу, я прийшов від імені колективу. Ми думаємо, чи вам не пора б уже підвищити зарплату?

— Я і сам вже над цим думав. Ну, а якщо й колектив не проти... Я обов'язково зроблю це.

Цінний ГОЛОС

В селі намічаються вибори сільського голови. Тітка Олена за вечерею каже чоловікові:

— Степане, я тебе сьогодні записала в кандидати на голову.

— Та ти що? Хто ж за мене голос віддасть?

— Я віддам.

— Крім тебе в селі ще з тисяча чоловік живе!

— То й що? По-твоєму, я не здатна якусь там тисячу перекидати?

Своя розмова

В приймальні директора. Відвідувач до секретарки:

— Василь Іванович у себе?

— Так, але зараз зайнятий: бесідує зі своїм замом.

— Гаразд, я почекаю. Нехай спокійно полаються...

Традиції

На уроці географії. Вчителька:

— Які народи нашої планети вважають чай своїм традиційним напоєм?

Учень:

— Офіціанти!

Вибір

— Завтра треба йти на вибори. Це дуже відповідальна державна справа, а я ще й досі не впевнена в своєму виборі: одягнути фіолетову блузку чи зелене плаття.

Одне й те ж

Чоловік до дружини:

— Щодня одні й ті самі розмови, набридло! Невже тобі нема чим більше мені дорікнути, крім малої зарплати?

Надія СЕМЕНА.

м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО



Олександр ДУБОВСЬКИЙ



Віктор ПОПОВ

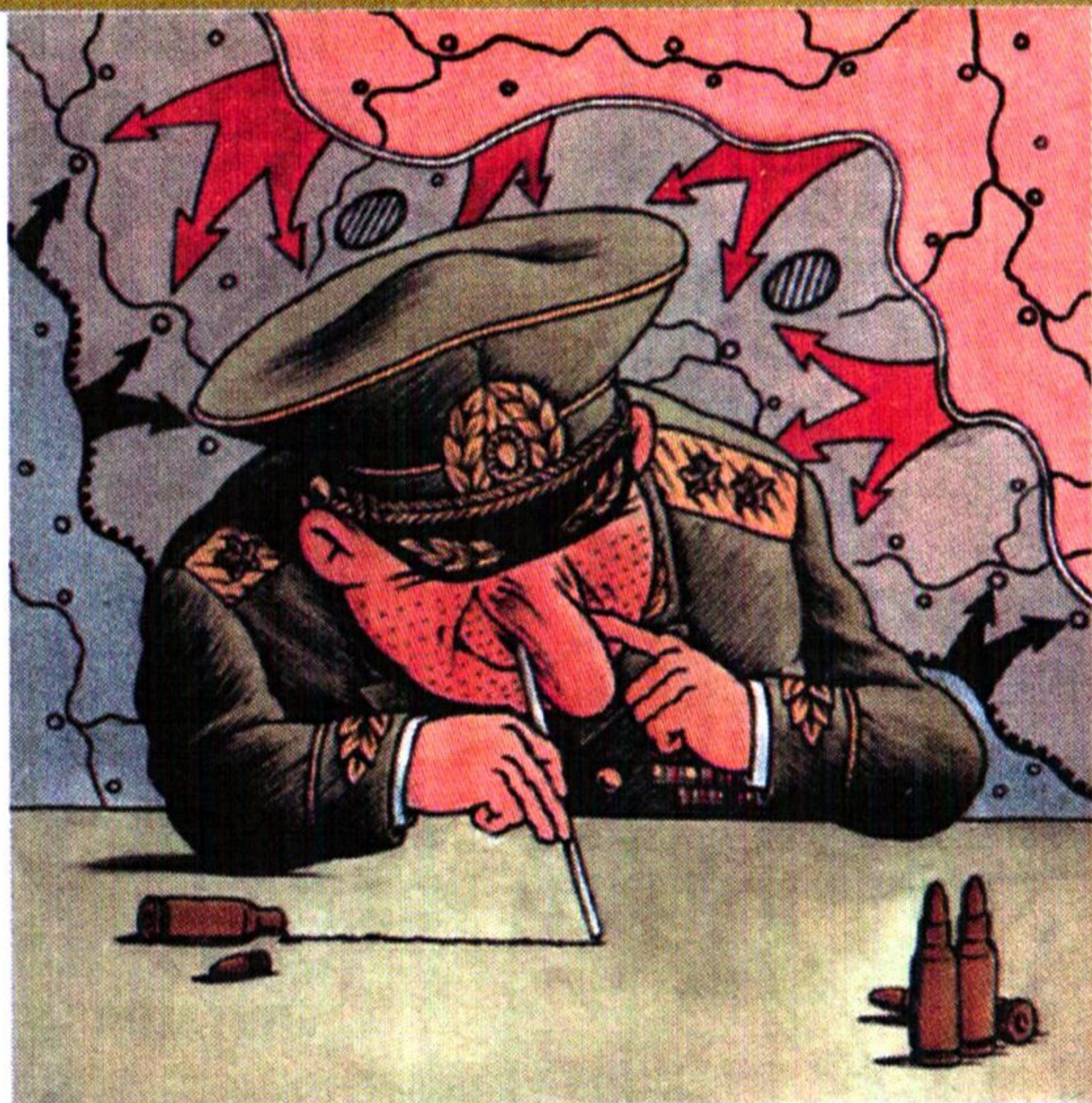


Микола КАПУСТА





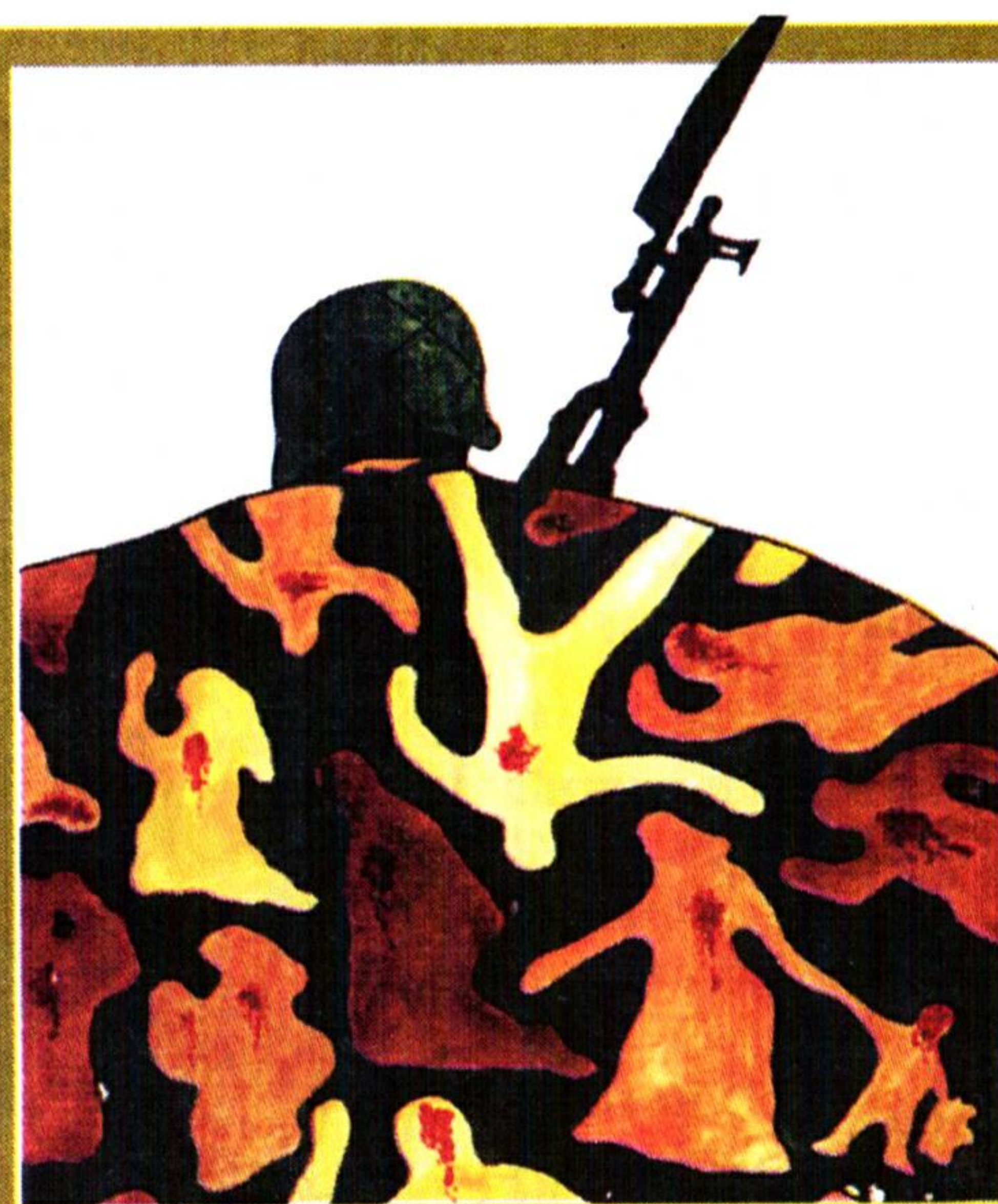
Юрій КОСОБУКІН.
м. Київ.
Третя премія.



ТАК ТРИМАТИ!

Міжнародний конкурс карикатуристів імені Айдіна Догана, що проводиться щорічно в Туреччині, є одним із найпрестижніших у світі.

Приємно, що наші художники неодноразово були серед його переможців. Нещодавно у Стамбулі відбулася церемонія нагородження лауреатів двадцять третього конкурсу. І знову серед кращих — наші! Із чим ми їх сердечно і здоровимо!



Дмитро СКАЖЕНИК.
м. Маріуполь.
Заохочувальна премія.

ІРОНІЗМИ

❖ Якщо у вас є друзі — знайдуться і вороги.

❖ Нас багато! Особливо в Європі на заробітках...

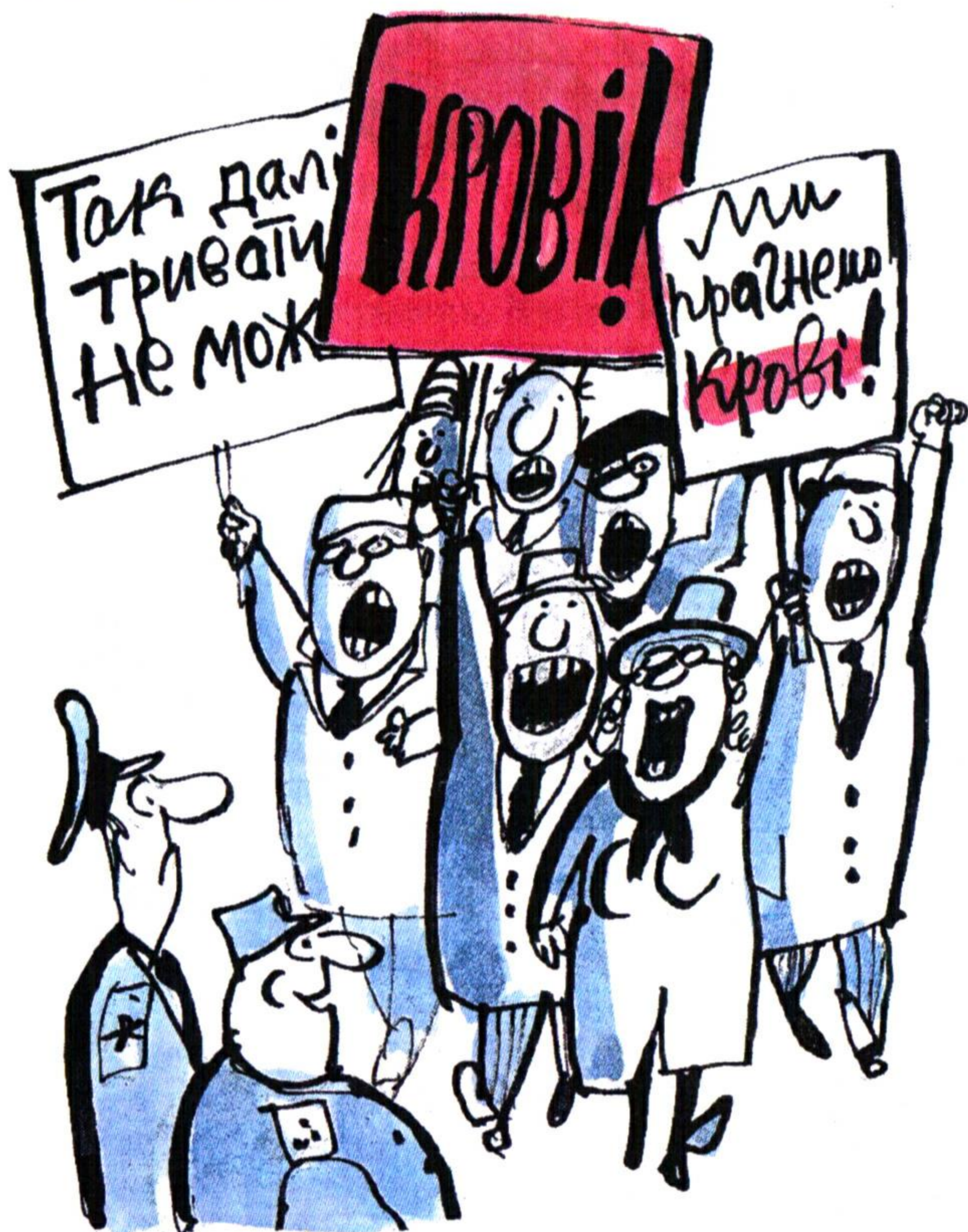
❖ Історію спочатку творять, але що з нею потім витворюють!

❖ Чим більше отримує суддя — тим менше підсудний.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

Рівненська область.

Анатолій ВАСИЛЕНКО



— Не лякайтеся! Це вийшли медики... У лікарнях не вистачає донорської крові.

САТИРИЧНА МІНІАТЮРА

— Якби не склероз, — сказав один рот, — Я піклувався б завжди про народ.

Володимир ГОЛОБОРОДЬКО.

м. Київ.

Зроду-віку не ходив Гнат до начальників — потреби такої не було. Працював собі, як і всі працюють. «Хати» не «вибивав», як інші — свою мав. Скаржитися ні на що було. То навіть йому начальники? А це вже дожився до заслуженого відпочинку.

— Заслужив на свою голову, — каже Гнат. — Ось уже котрий місяць папірці збираю, і все їх не вистачає. То рік не той, то працював не там, а то й зовсім забули записати колгоспні роки, коли в полі задарма за косаркою ходив, а точніше — бігав. І довелося мені не до одного керівника заглянути в кабінет. Тепер уже звик, а в перший раз сталася зі мною комедія.

Дали мені папірець у відділі кадрів і кажуть: «Підіть до начальника, нехай підпише». Піднявся я поверхом вище і шукаю начальників кабінет. Усі коридори обійшов, а такої таблички, щоб там було написано «начальник», — не побачив. Коли це навстріч іде колишній наш голова профкому. Я до нього:

— Іване Сидорови-

чу, скажи, де тут начальник?

— Так ось же навпроти написано: «Приймальня». За-

— Як? — схопилося дівча. — Ходімо.

І потягла мене за рукав. Відчинила двері комірчини, а

І чого б

ошо

ховатися?



ГУМОРЕСКА

ходь, там секретарка, вона тебе проведе...

Заходжу, а там до мене ота секретарка:

— Ви куди й чого?

— Я того, як його, — мало не захлинувся, але все ж таки вимовив, — до начальника. Папірець підписати треба.

— Заходьте.

Відчинив я двері, а там така манюсінька комірчина, ще менша моїх сіней. І нікогісінько. Я назад — і до секретарки:

— Там темно і нікого немає...

потім знову відчинила двері, а вже за ними з'явилося світло і великий добротний кабінет, а в ньому, за довгим столом, — начальник. Привітавшись, подав я папірець; він чиркнув щось на ньому і подав мені назад. Подякував я, повернувся і почимчикував до комірчини. Проскочив отих двоє дверей і уже в приймальні, оглядаючись, мимоволі бовкнув:

— Ти диви!...

— Що сталося? — запитала секретарка.

— Та той, ось тут... аж за двома дверима. І чого його ховатися?

Але мені на те ніхто не відповів.



Іван ГЛУЩЕНКО.



Студентський гумор

ОЦІНКА

Професор:
— Боже, та ви ж нічого не знаєте!
Студент зітхає:
— Значить, доведеться трійку ставити...

Тамара ВОЛИНЕЦЬ,
студентка Львівського
університету ім. І. Франка.



ПЕРЕДБАЧЛИВИЙ

Викладач помітив у студента, котрий прийшов на екзамен, вузлик.
— Фіглюк, це, мабуть, ваші шпаргалки?
— Ні, професоре! Там зубна щітка, мило, чашка і теплі шкарпетки.

Віктор МАКСИМЕНКО,
аспірант.

м. Суми.



НА ЕКЗАМЕНІ

— Олександр Степановичу, ви не підкажете, котра година? — питає студентка у вимогливого професора.
— Вчитись треба було!

Олег МИРОНЧЕНКО.

м. Сімферополь.

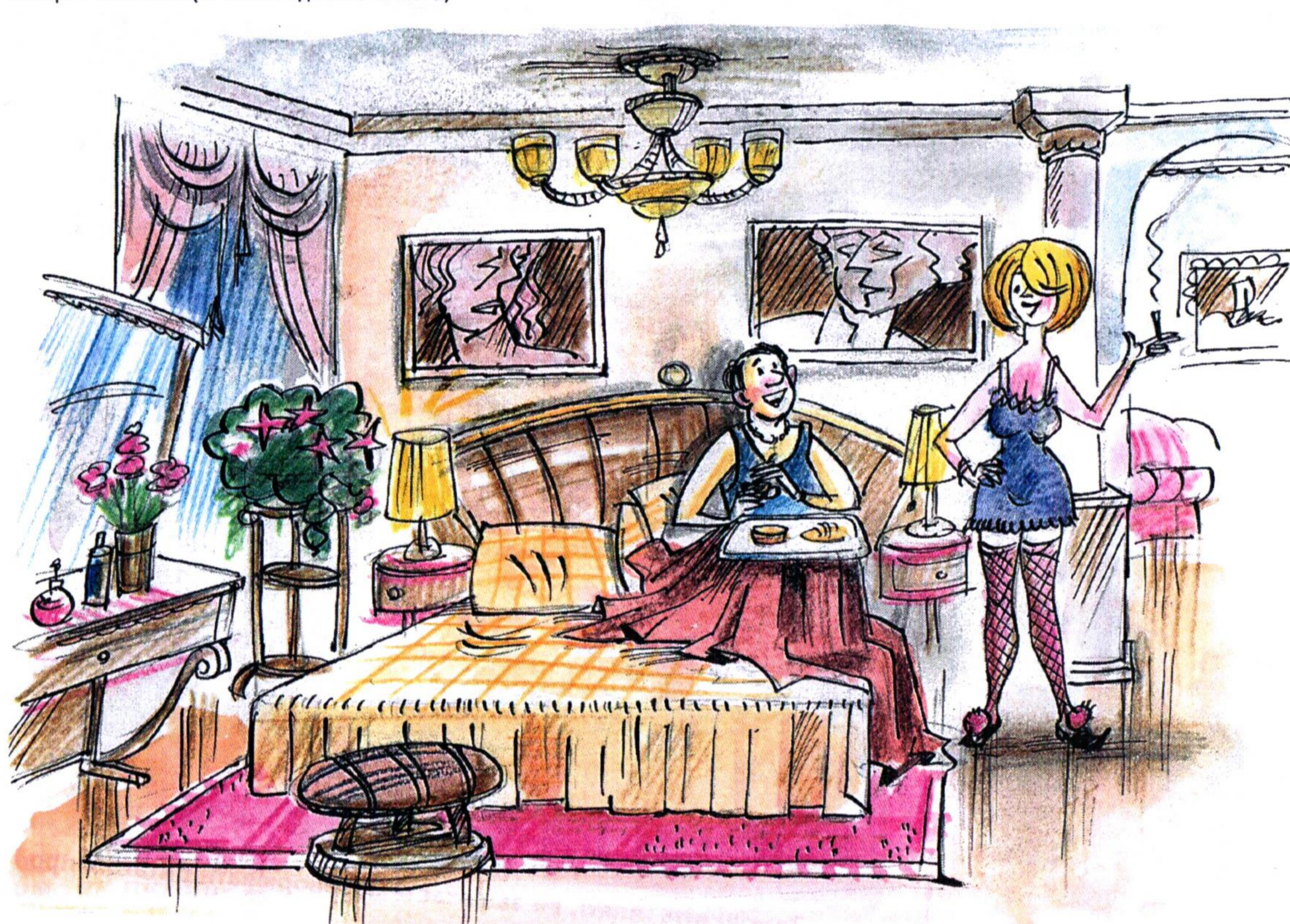
Анатолій ВАСИЛЕНКО



Олексій КОХАН



Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)



— І в скільки обійшлася ця квартира?
— У шість років колишньому чоловікові.

Літературні пародії

Я НЕ ЗОРЯ...

Я не зоря, та я тобі свічу...
Леонід ГОРЛАЧ.

Зізнаюся відверто читачу:
— Я не зоря, та я тобі свічу...
(Якщо пояснень вимага загал —
ліхтариком, коли іде в підвал).



ДОЗРІЛА...

Не стукайте до мене... Я пишу —
Хай не нову безсмертну «Іліаду»...
В мені дозрів листка і плоду шум...
Священнодійство серця і пера...
Наталка МАТЮХ.

Священнодійним полум'ям горю...
Не йду нікуди... не біжу... не їду...
Якщо не «Іліаду» — то створю
В поточному кварталі — «Енеїду»...

ЛІПШЕ Б У ТОНЕНЬКУ...

Та Бог мене вписав у грубу книгу.
Їх в нього дві...
Станіслав КОНАК.

Та я не дуже скопив губу.
Не чванюсь, але серденьку сумненько.
Що Бог вписав мене у книгу грубу.
А міг би записати і в тоненьку...
Бо сягнув Конак тієї планки,
Коли необ'єктивно, нелогічно
Заносити його в гробух «Таланти»,
Лише до книги «Генії класичні»!

РЕАЛІЗМ, СЕР...

Ваше пальто
лише умовно довше
від моєї куртки.
Сюрреалізм, мадам.
Я посміхаюся.
Ви посміхаєтесь.
Але зовсім не смішно.
Борис БУНЧУК.

Що його вдієш?
Мода така розхристана.
Дівчата показують сіднички, пупки...
Молодиці — стегна
І те що вище...
Я посміхаюся.
Ви посміхаєтесь
Влітку.
Але взимку зовсім не смішно.
Можуть позастуджуватись наші красуні.
Який вже тут сюр, сер?..



ВУЛКАНІЧНА МАТІОЛА

Пахтить, як Везувій,
п'янка, запашна матіола...
Станіслав ЗІНЧУК.

Я уявити собі захтів,
Чим той Везувій колись пахтів.
І уявив-таки (навчений школою!):
Сіркою, попелом — не матіолою.
Як у поезіях нам розписав
Вулканознавець Зінчук Станіслав...

ОСЯЯННЯ

А ці стовпи... Чого вони стоять?
Микола РАЧУК.

Десь, може, місяців зо п'ять
Бивсь над загадкою єдиною:
Чого оті стовпи стоять,
Де тільки їдеш Україною?
І раптом — спалах у мізку:
Для забезпечення зв'язку...

Сергій КОВАЛЬ.

м. Чернівці.

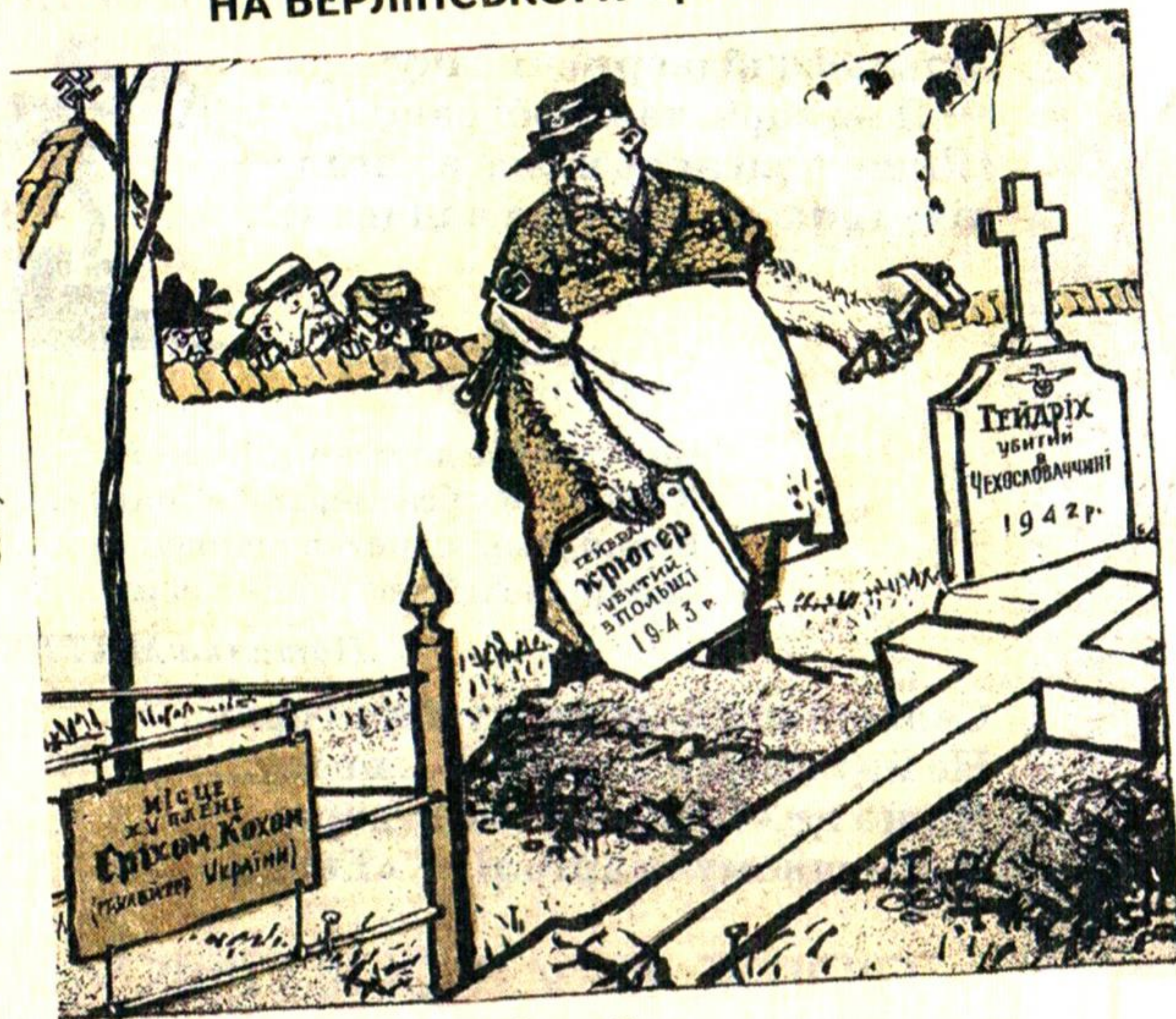


перець

НА БЕРЛІНСЬКОМУ ЦВИНТАРІ

1943

Самуїл САМУМ

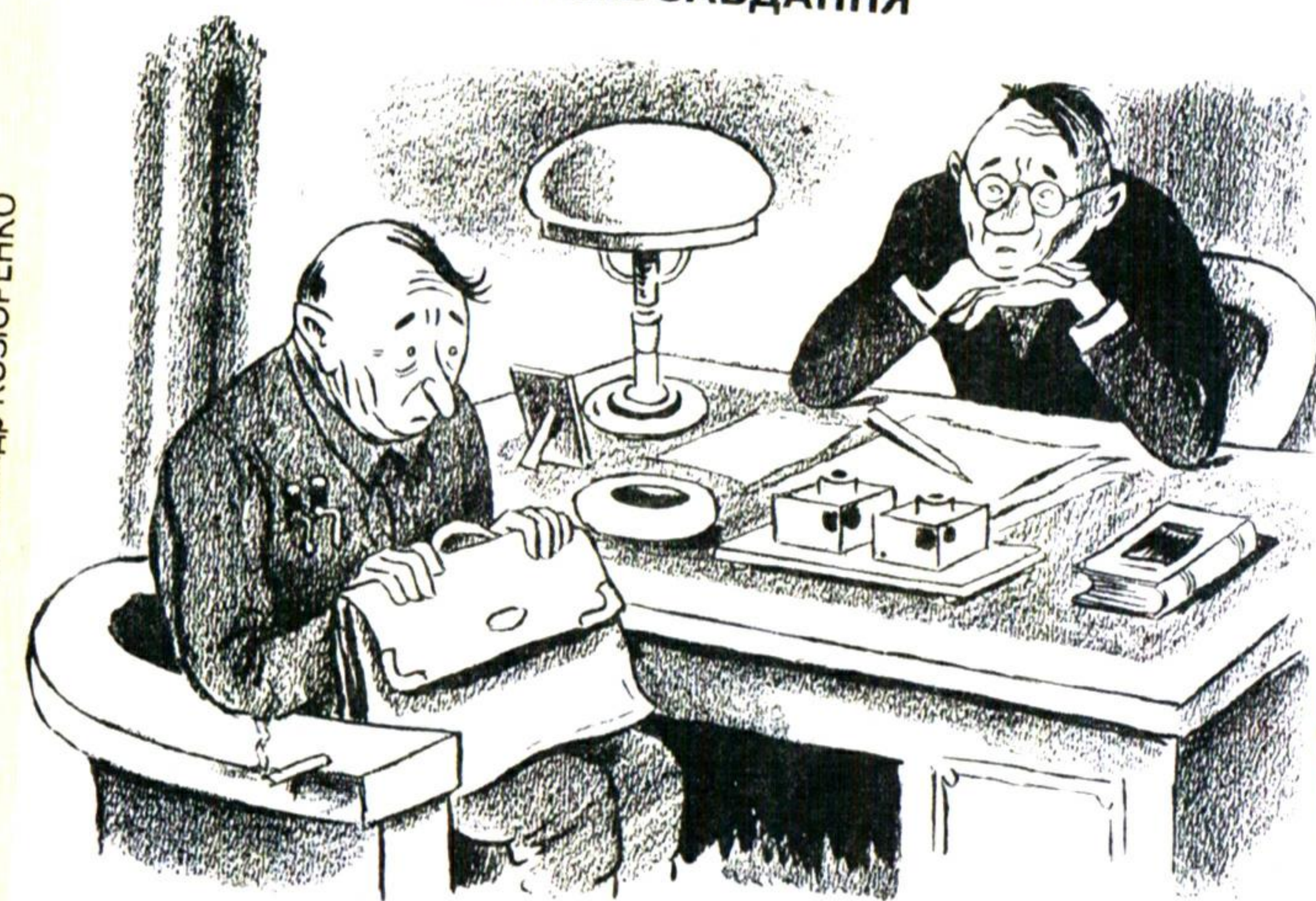


— Кого там знов убили?
— Проходь, проходь, кого треба, того й убили.

перець

ВАЖКЕ ЗАВДАННЯ

Олександр КОЗЮРЕНКО



— Раніше ми не виконували план, посилаючись на війну. А тепер на що будемо посилатись?

перець

1947

КІНО Й ЖИТТЯ

Помрежисера. — Нам повезло. В ролі знатної трактористки Паші Адаменко погодилась зніматись сама Паша.
Режисер. — Паша? Ви що, збожеволіли?! Це зовсім не її типаж!

Костянтин ЗАРУБА



Лев КАПЛАН

— Цей годинник іде чи стоїть?
— Висить.

Народні усмішки

ЯК КУМИ ЛІСОМ ІШЛИ

Ішли вночі куми з хрестин. Дорога проходила лісом, і було темно, хоч в око стрельни. От один кум як гепнеться лобом об дерево, аж свічки йому в очах за-світилися. Почухав він лоба та й каже:
— Ех, куме, прозивали час, треба було їти, до-ки світилося.

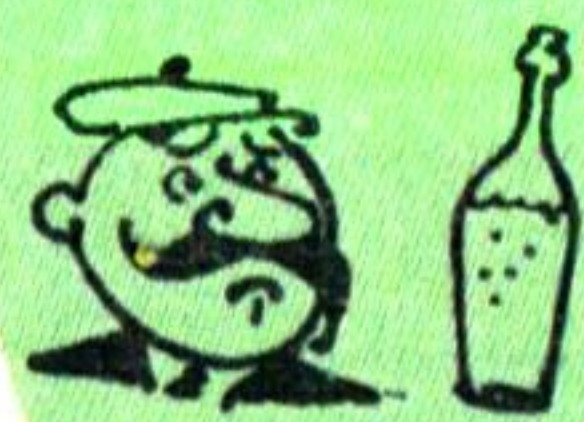
ДОБРА ЗАКУСКА

Розмовляють дві куми:
— Ви що гостям подаєте на закуску?
— питає одна. — Я вареники варю, пиріж-ки печу, рибу смажу...
— А я на закуску даю капусту. Її і пода-ти не соромно, і з'їдять — теж не жаль.



НЕ МОЖЕ

— Чого це в тебе один вус стир-чить униз, а другий — угору?
— А у нашому селі такий зви-чай: хто вже пи-ти... горілку більш... не в змозі, той крутить... свої вуса униз.
— А чого ж у тебе один вус уго-ру?
— Угору? А це... тому, що випив би ще... але не могу.



Анатолій АРУТЮНЯНЦ



— Не стріляйте, братці, ми його живцем візьмемо!..

ДІДУ, ПАДАЙ!

Дідусь, стоячи на драбині, обриває яблука, а біля нього грається внучка.
— Олю, тікай, а то я впаду і вдарю тебе.
Оля відійшла, сіла на призьбу і каже:
— Діду, падай, я вже сховалася!



перець

1957

БЕ-ША



— Замовкніть, кляті, ви заважаєте обговорювати питання про благоустрій райцентру.

БАЧИЛА КІНО

Стара говорить старо-му:
— Я вчора по телебачен-ню у сусіда бачила кіно «Ро-злучення по-італійськи».
Старий: — Ну і як там розлучаються?
Стара: — А, скрізь одна-ково...



ЯК БУЛО РАНІШЕ

Учитель на уроці фі-зики говорить дітям:
— Завдяки тому, що ми пізнали закон зе-много тяжіння, ми можемо ходити по землі.
Учень: — А як було перед тим, як відкри-ли цей закон?



Вишивка гладдю.

перець

1964

ЗАКОРОТКА

Сидить бать-ко біля дошки, яку щойно зі злі-стю жбурнув на землю.
— Чого це ви такі сердиті?
— запитує ба-тько Івась.
— А от я її,— показує на до-шку,— вже два рази вірзав, а вона ще закорот-ка.



РОЗКАЗАЛА

Дві сусідки судилися за курку. От од-на й розповідає:
— Виїшла я з хати — тю-тю-тю-тю!
— нема теї. Я до теї,— показує на сусі-дку,— вона в неї. Я її за те, вона мене в те, а я через те та догори тим...

ДВІЙКА З ПОВЕДІНКИ

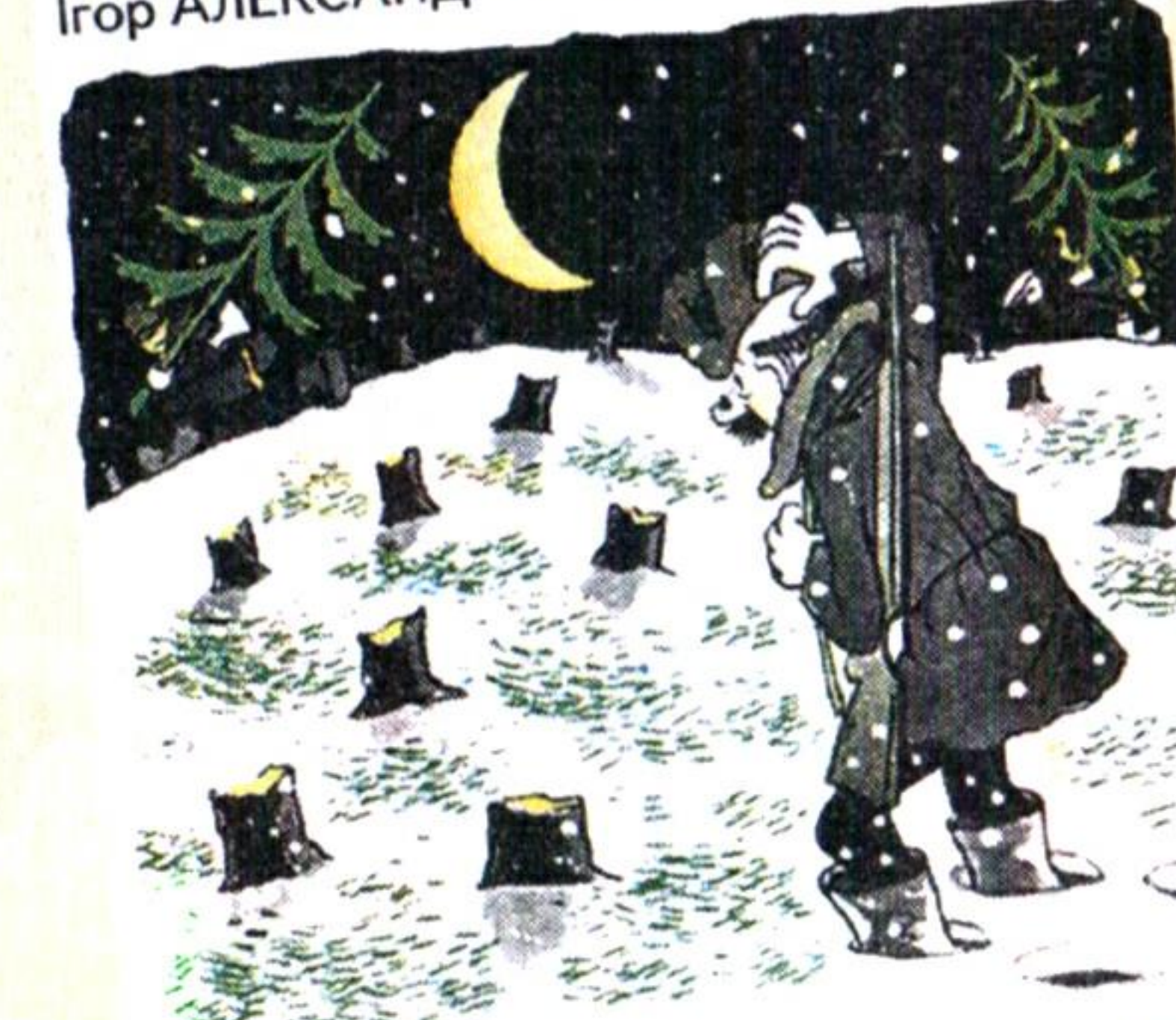
— Знову у тебе з поведінки двійка? Що ти зробив, шибенику? — кричить батько.
— Нічого я не зробив.
— А за віщо ж двійка?
— Та учитель посилав копати шкіль-ну ділянку, а я не пішов.
— Чому ж ти не прибіг погукати ма-му?! — запитує батько.



перець

1963

Ігор АЛЕКСАНДРОВИЧ



... Видно, хоч голки збирай!..

З. ТОЛКАЧОВ



— Ну й працівники! Всі давно пішли додому, а мене не розбудили.

Сергій ГЕРАСИМЧУК



— Ти не бачив голови сільради?
— Тільки-но попростав додому.

Анатолій ВАСИЛЕНКО



— Хто ще, товариші, хоче взяти його на поруки?

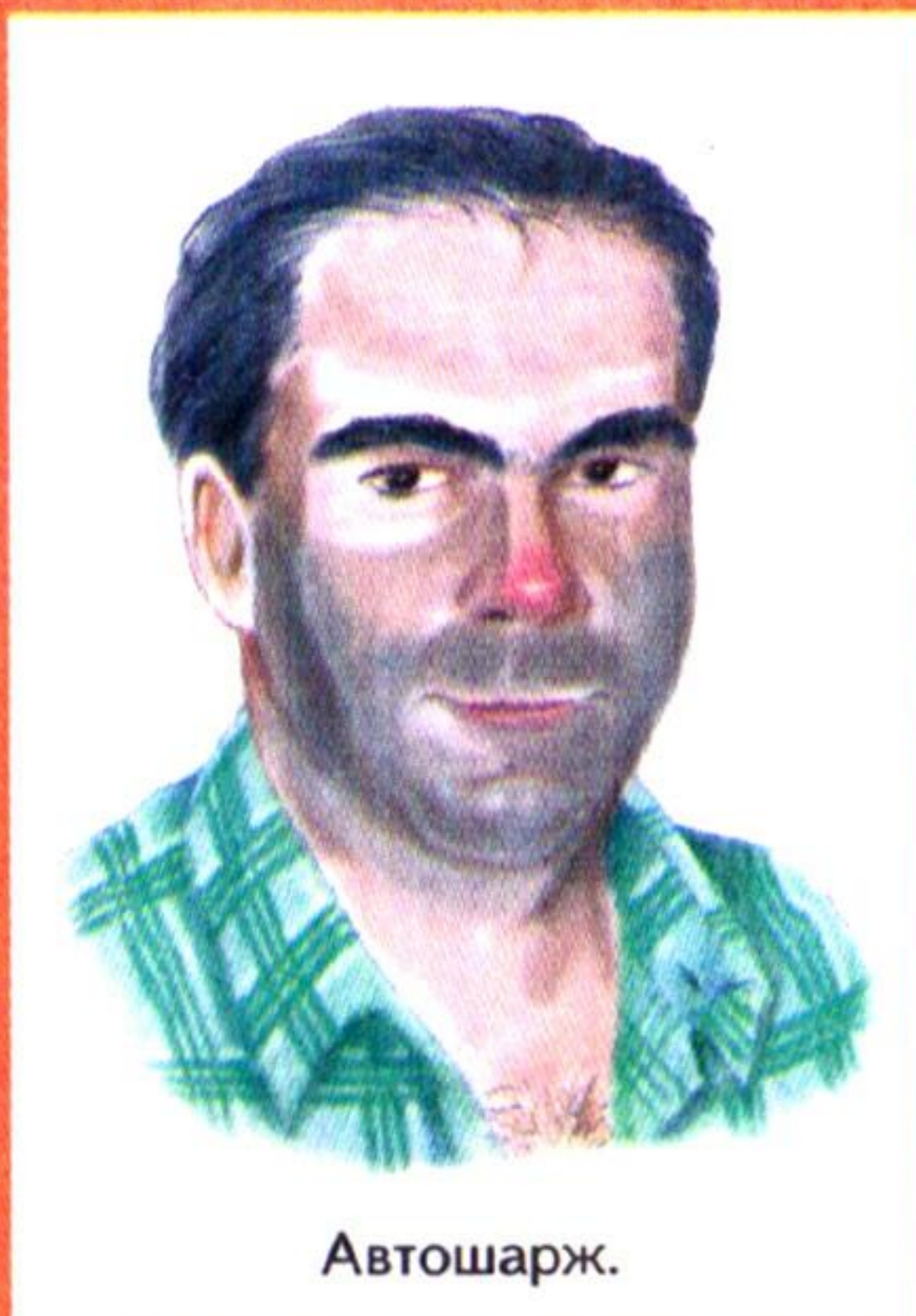
перець

1974



— Свят!.. Свят!.. Свят!..

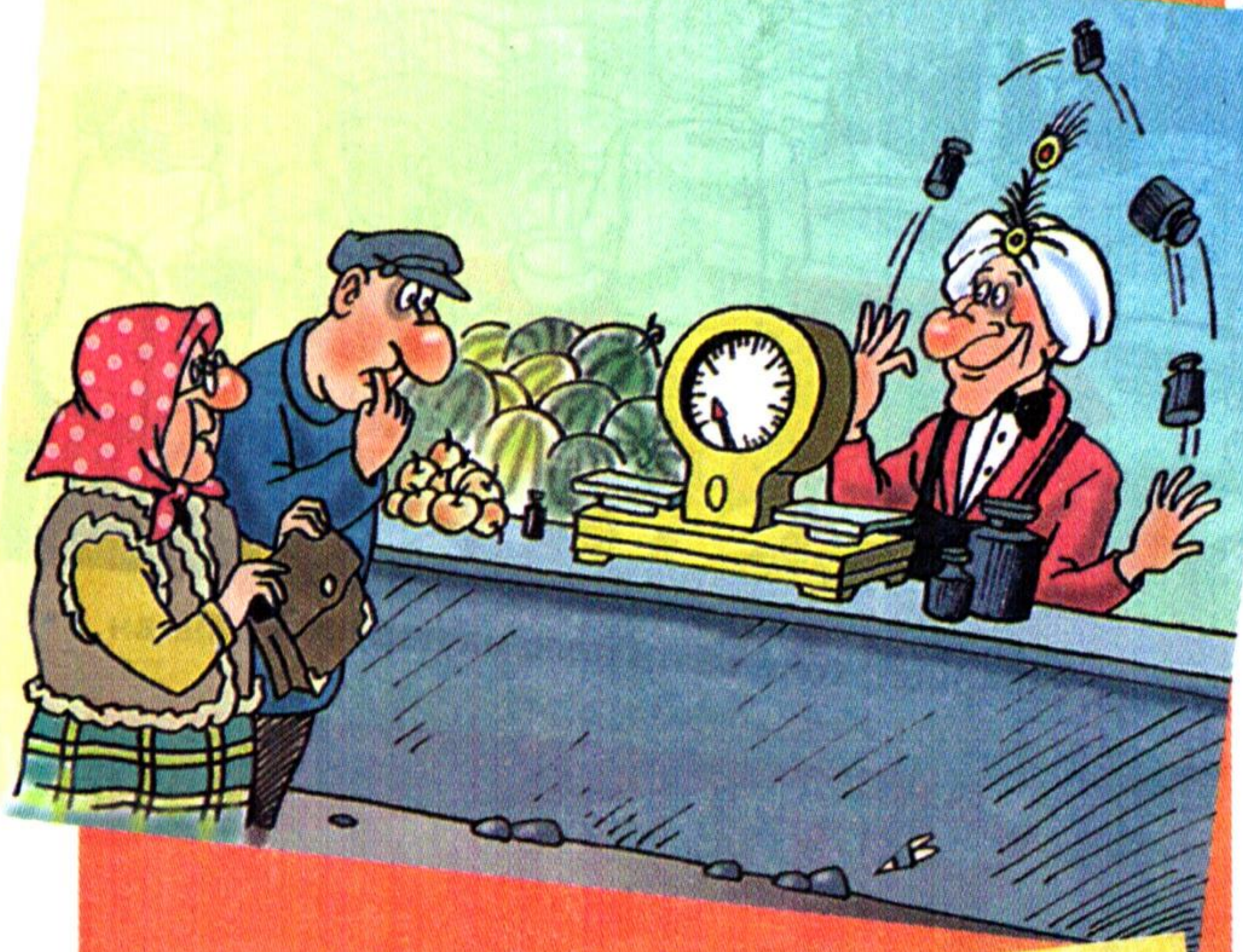
Познайомтеся ближче



Автошарж.

Віталій ГРИНЧЕНКО народився в 1971 році. Живе у м. Дніпро-дзержинську. Працює художником в обласній газеті «Событие», за фахом — архітектор. Учасник і переможець багатьох конкурсів карикатур. Захоплення: східна філософія, рукопашний бій, вірші. Ось так!

Галю, я, здається, не сплатив податків!



Презентація

ГОСТРА КАВА

Минулого року ми похвалили Черкаську обласну держадміністрацію, яка допомогла випустити у світ антологію гумору своїх земляків.

Тепер слід сказати добре слово і Київській міській держадміністрації. За її фінансової підтримки, нещодавно побачив світ альманах київських сатириків і гумористів — «Кава з перцем». У ній — твори аж 50-ти сучасних київських сміхотворців. Більшість із них — добре відомі перчани: І. Артемчук, В. Баранов, В. Бондаренко, І. Власенко, М. Герасименко, Є. Дудар, Ю. Іщенко, А. Качан, М. Левицький, Д. Молякевич, Б. Олійник, П. Осадчук, М. Прудник, В. Скомаровський, Г. Соломончук, М. Сом, В. Стрекаль, П. Федотюк, В. Чемерис, В. Чепіга, В. Шукайло, О. Ющенко...

А ще тут вміщено карикатури перчанських художників: А. Василенка, В. Солонька, В. Сингаївського, Ю. Кособукіна, О. Кохана, М. Капусти та ін.

Тому зрозуміло, чому альманах має таку назву.

Сподіваємось, що перша «чашка кави з перцем» припаде до смаку читачам. А її авторам варто вже «заварювати» чергову порцію веселого і гострого еліксиру.

Вітольд ЛЕНДЗИОН

ВІТЕР ІСТОРІЇ

Вітер історії
Лютий буває:
Злетів капелюх —
То й летить голова.

Переклад із польської
Ігоря АРТЕМЧУКА.



Про вдячність

Людина раз допомогла Біді —
і відтоді
ота Біда
Людини вже не покидає...

Гриць ГАЙОВИЙ.

ДУБИ

На Хортиці, в тім запорозькім граді,
де нині ходять мирні голуби
й горобчики стрибають, крихтам раді,
стоять дуби козацької доби.

Стоять, мов хмари, мов сама епоха,
мов сили нашої ще не розкритий код.
А ту епоху спилують потроху —
і походжа народ поміж колод.

І не ширяють по дніпрових плесах
орли могутні: всуціль — голуби!
А поміж ними гуркають у «мерсах»
нові дуби сучасної доби...

Василь ШУКАЙЛО.

Жартує колишній перекладач

У мене болить голова. — У меня болит председатель.

А в могутніх лавах СПУ. — А в могущественных скамьях СПУ.

Кулаком по столу стучать. — Куркулем по столу стукати.

Обмундирование прочь, вплоть до казенных семейных трусов. —

Обмундирування геть, аж до казенних сімейних боягузів.

Рождалось в муках. — Народжувалося в борошнах.

Микола Хвильовий. — Николай Волновой.

Петропавловская крепость. — Петропавлівська міцність.

Із записника Ігоря МАЛИШЕВСЬКОГО.

КОЛИ ЗДАЮТЬ НЕРВИ

Коли здали у шефа нерви,
То від його солоних фраз
Почервоніли навіть негри,
Що нагодилися якраз.

НА ІМЕНА НЕ ПАДАЄ ЦІНА

Люди купують не книжку, а ім'я.
З інтерв'ю.

Купують не книжки, а імена,
Увінчані відзнаками, поважні.
На імена не падає ціна:
Окремі з них, як і колись, продажні.

Вадим СКОМАРОВСЬКИЙ.



ДУМКИ ПРОТИ НОЧІ

● Язик найжвавіший, коли
йому не заважає розум.

● Розумному чоловікові й у
дурнях побувати не страшно.

● Хто високо сидить, того
найважче посадити.

● Рука руку мие, та от з но-
гами як бути?

Ростислав ДОЦЕНКО.

ІРОНІЯ ДОЛІ

Мав колись високий чин,
А тепер лишивсь ні з чим
(Бо діставсь йому той чин
Без причин!)

ГАРНА ШАПКА

В тебе шапка — що й казати:
Є що людям показати,
Особливо взимку,
А як тую шапку зняти —
Ти вже невидимка.

ЖИВЧИК

Не має ні масла, ні кексу,
А тягнеться, злидень, до сексу!

ГОСТИНА В САТИРИКА

Спіткала доленька лукава:
У нього з перцем навіть кава!

Олекса ЮЩЕНКО.

БАЙКА В ПРОЗІ НАРІЗНО

— Не буде в нас щастя, — доймала Тичина Хмеля. — Ти якийсь безхребетний, а я, знаєш, гнутися не люблю. Краще нарізно...

Розлучилися.

Хміль, не маючи опори, сповз у канаву і зіпрів у мокві. Оголену Тичину побачив чоловік: «Ба! Суха дрючина стирчить!» — висмикнув та й поламав на дрова.

Іван ВЛАСЕНКО.

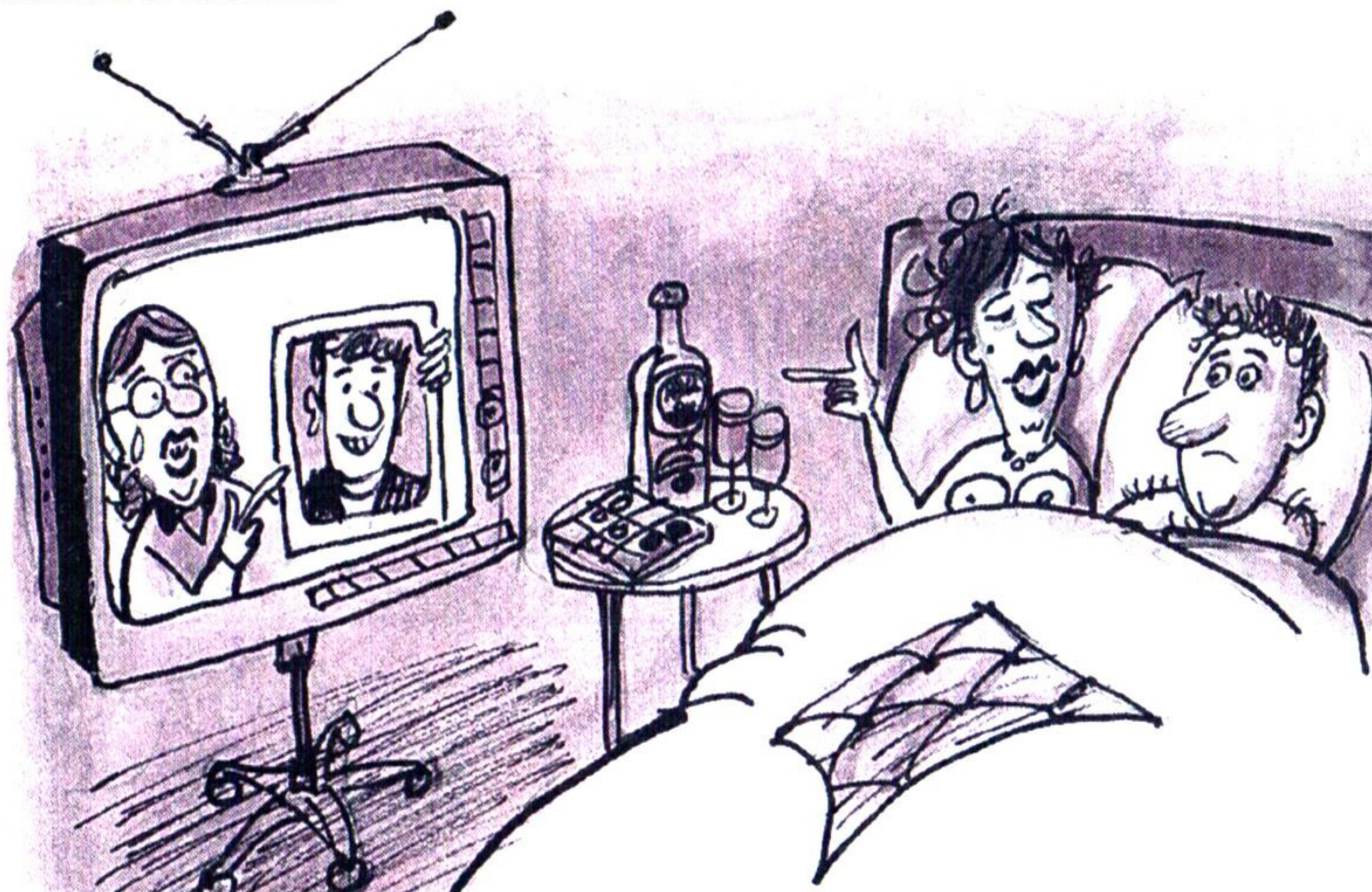
ОБПІКСЯ

Прийде дядько з риболовлі,
ставляє відерко,
в ньому — кіт напевно знає —
плітки, красноперки.
Кіт поважно так підійде,
ізіпреться дибки
та й хапне свою данину —
зо три, зо дві риби.
Але якось мав халепу
хатній задирака,
бо в відрі приніс рибалка
величезних раків.
От котисько за податком
звично причалапав,
навмання хапнув — а клешні
як ввіп'ються в лапу!

— Ех якби то, — сказав дядько, —
так провчали славно
тих, що лапи запускають
у казну державну!

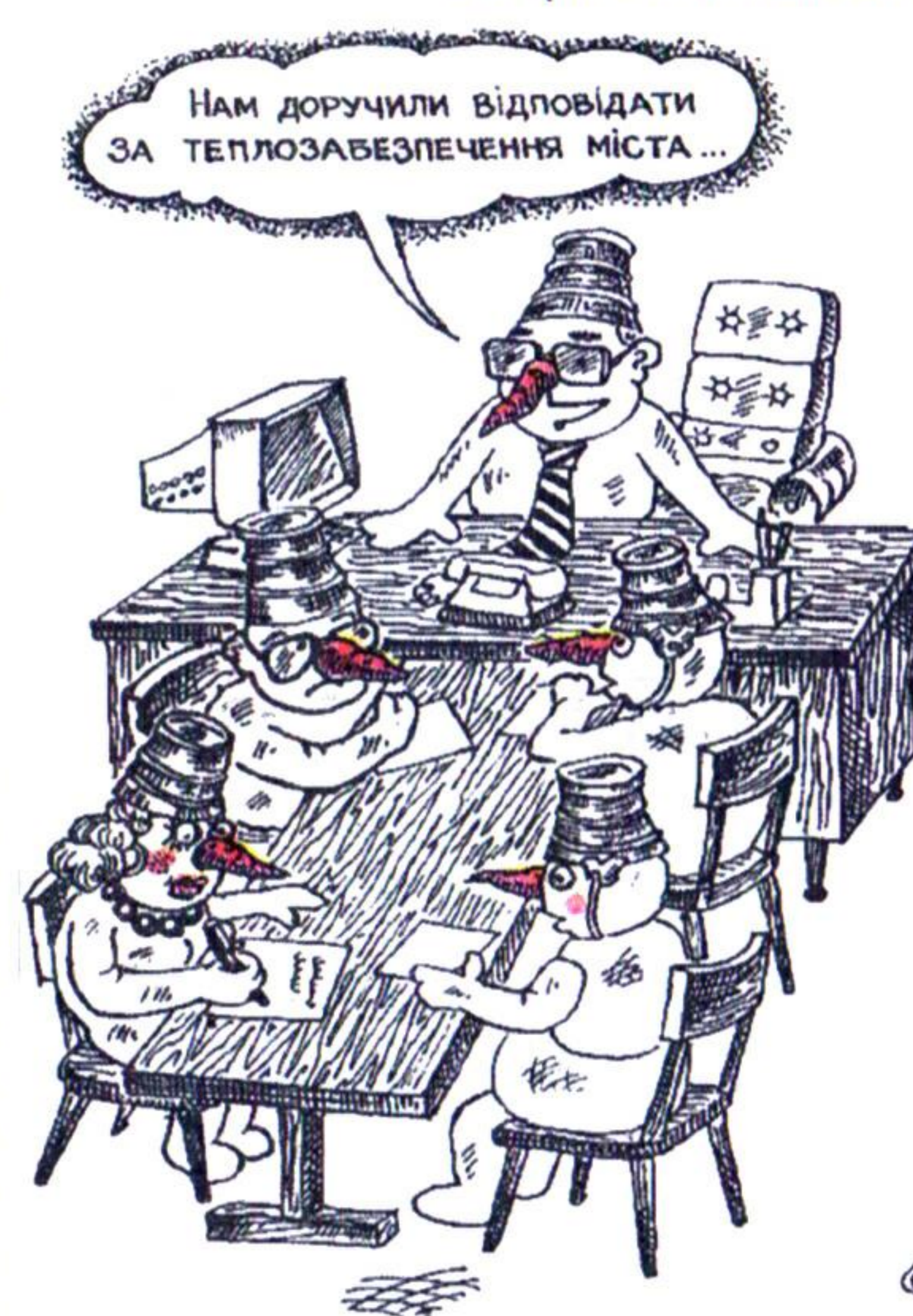
Ольга СТРАШЕНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО



— Тобі, Васю, час додому. Он дружина вже хвилюється.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ



Кажуть, простим громадянам заборонили дивитися на Місяць. На Сонце дивися скільки хочеш, а на Місяць — не можна. Я спершу не повірив; якось під вечір став біля однієї поважної служби, задер голову — і тут же до мене двоє підбігло, кажуть: «Не мож-ж-на! Вихто такий? Ваші документи!» Ледь утік. Три квартали гнали мене, мов зайця. Але я відірвався. Відхекався, роззирнувся довкіл — нікого. Поряд солідна вивіска; ніби порядна фірма. Тут на мене не наїдуть. Задер голову — Місяць якраз наді мною. Дістав фотоапарат, націлився — клац! Сфотографував! «Єсть, голубчики! — думаю. — Я таки дізнаюся, що за секретні об'єкти ви там будете?» Клац, клац,

клац! А мене за плече хтось — хап:

— Ви що собі дозволяєте!? Тут фотографувати заборонено!



ГУМОРЕСКА

Дістав фотоплівку і завіттив. Як у кіно про гангстерів. Дав стусана:

— Дивись мені, щоб більше не фотографував.

Але відпустив.

Іду містом, співаю, через калюжі переступаю. Нічого, я цей секретний наказ обійду. Став біля найбільшої

калюжі; Місяць із неї до мене посміхається. Стою, дивлюся. Хтось зупинився поруч: «Гарна калюжа, — чую, — трясця б їх узяла. Але ж у ній півнеба видно. Непорядок... Та ви дивіться, дивіться, — угле-дівши мою стривоженість, заспокійливо мовив чоловік. — В калюжі дивитися не заборонено».

Через день іду, двірники всі калюжі розмітають — кажуть, якийсь дурень розпорядився розмести, а чого — не сказав.

І зовсім не дурень. Розумний чоловік... Він хоче, щоб ми дивилися не тільки на те, що під ногами, не шукали Місяця в небі, а навчилися уперед дивитися.

Сергій ЦЮРИЦЬ.

Олексій КОХАН





КАЗКА

Хоч місяці й рідні брати, але вдачу мають різну. Весняні — веселі та працьовиті; літні — запальні, гарячі; осінні — тихі й сумовиті. А зимові — лежебоки. Скільки в них того діла: льоду настелити, снігу потрусити, та й по справі. Вони ж похмурі та сердиті. Чи не тому, що нудно без роботи?

Одного разу (а було це давно-предавно) зимові місяці й кажуть:

— Чого Новий рік починається весною та й весною?

(Бо тоді ще роки справді лічили з весни).

— За що весняним місяцям стільки честі? — мовлять Грудень, Січень і Лютий. — Ми так не хочемо. Хай іншим теж випадає Новорічне свято.

— Та ми що, ми не проти, — відповіли на це Березень, Квітень і Травень. — У нас і без того роботи та й роботи. Сніги розтопити, берези збудити, розкрити тисячі квіток. Хай інші рік починають.

— Тільки не ми, — обізвалися Червень, Липень і Серпень. — Бо й нам ніколи. Ми вишні-черешні червонимо, жито-пшеницю жнемо, хлібом весь рік годуємо.

— У нас теж чимало справ, — мовили Вересень, Жовтень і Листопад. — Та й не любимо ми бучних свят, а воліємо тиші.

— Лишастесь ви, зимові брати, — сказали весняні місяці. — Ви й справляйте Новий рік. Ану, де Грудень?

Озиралися — нема Грудня, невідомо куди подався.

— Раз нема старшого брата, за цю справу візьмуся я, — зголосився Січень.

Ось так і вийшло, що два зимові місяці рік починають, а їхній старший брат завершує. Зате до свята вони чинять цікаві речі! Замість пташок у них щебечуть щедрівки, а на ялинках з'являються цукерки.

Зірка МЕНЗАТЮК.

м. Київ.



Говорить Валерія РИЦЬКА

У 3 роки:

— Оце, внучко, сухе молоко, — каже бабуся.

— Ой, а як воно так засохло?! — дивується Валерія.

У 5 років:

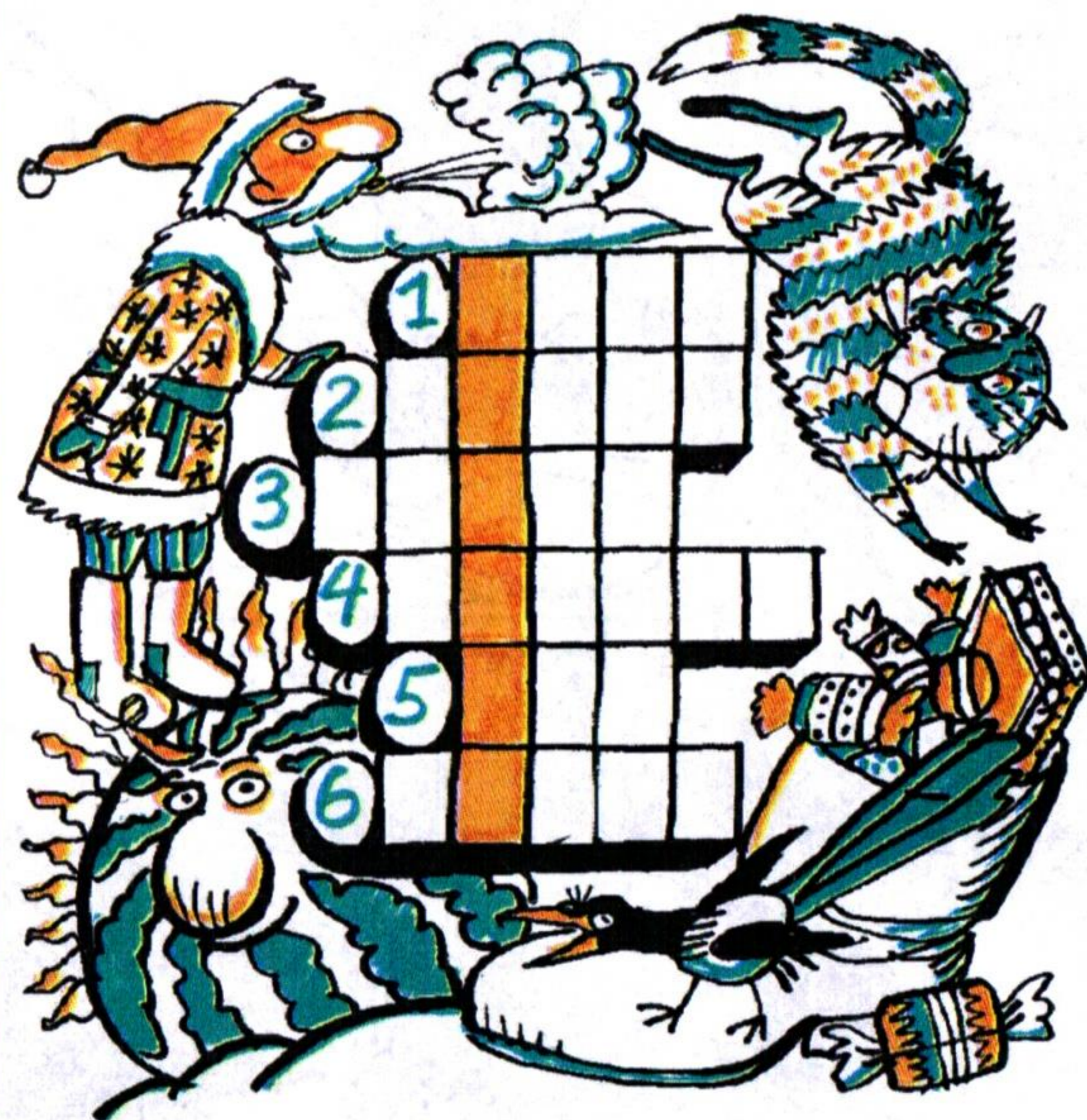
Бабуся: «У давні часи не було електрики, телевізорів...»

Валерія: «А як же тоді мультики дивилися?!»

с. Бухаївка на Дніпропетровщині.

У новорічну ніч під ялинкою серед багатьох подарунків Перчень знайшло і кросворд «Загадки». Воно взялося розгадати його. А потім вирішило, що з друзями це робити буде набагато приємніше. Тож беремо до рук олівці і... Якщо правильно відгадаєте усі загадки, то у виділеній вертикалі прочитаєте відповідь на таку загадку: «Яка птаха має найбільше літер «а»?»

Кросворд «ЗАГАДКИ»



1. Біле, а не цукор; пухнасте, а не пух; не людина, а йде.

2. Що без зерна сходиться?

3. Сам стоїть, а іншим стояти не дозволяє.

4. Вдень — з ногами, а в ночі — без ніг.

5. Частовмивається, рушником не витирається.

6. Зверху — зелений, а в середині — як сонце.

Склав П. МИШКО.

Анатолій КАЧАН

ЗИМОВІ ЯБЛУКА

Загадка-недомовка

Сиджу я біля підвіконня,
Коли дивлюся — у садку
На груші... яблука червоні
Висять на самому вершку!

Годинник цокав серед тиші,
А я все голову ламав:
Та як же так, чому раніше
Цих яблук я не помічав?

Та от підкрався кіт-гульвіса,
На грушу глипнув, як сова, —
Червоні яблука знялися
І — полетіли! Ну й дива!

Взяв олівець я із пенала
І записав в календарі:
Сьогодні вперше прилітали
До нас у гості ...

(Сміється)

Летять із гірки санки

Летять із гірки санки
Андрійка і Оксанки.

Із гірки біля гаю,
Що зветься Гімалаї.

Андрійкові здається:
У нього від незвички
Душа у грудях б'ється,
Як у вікні синичка.

Оксанка без оглядки
Летить між яворами,
Душа втекла у п'ятки,
Лиш зойкнула: «Ой, мамо!...»
Бо гірка біля гаю
Крута, як Гімалаї.

Летять із гірки санки
Андрійка і Оксанки.
Це у міста і села
Прийшла зима весела.

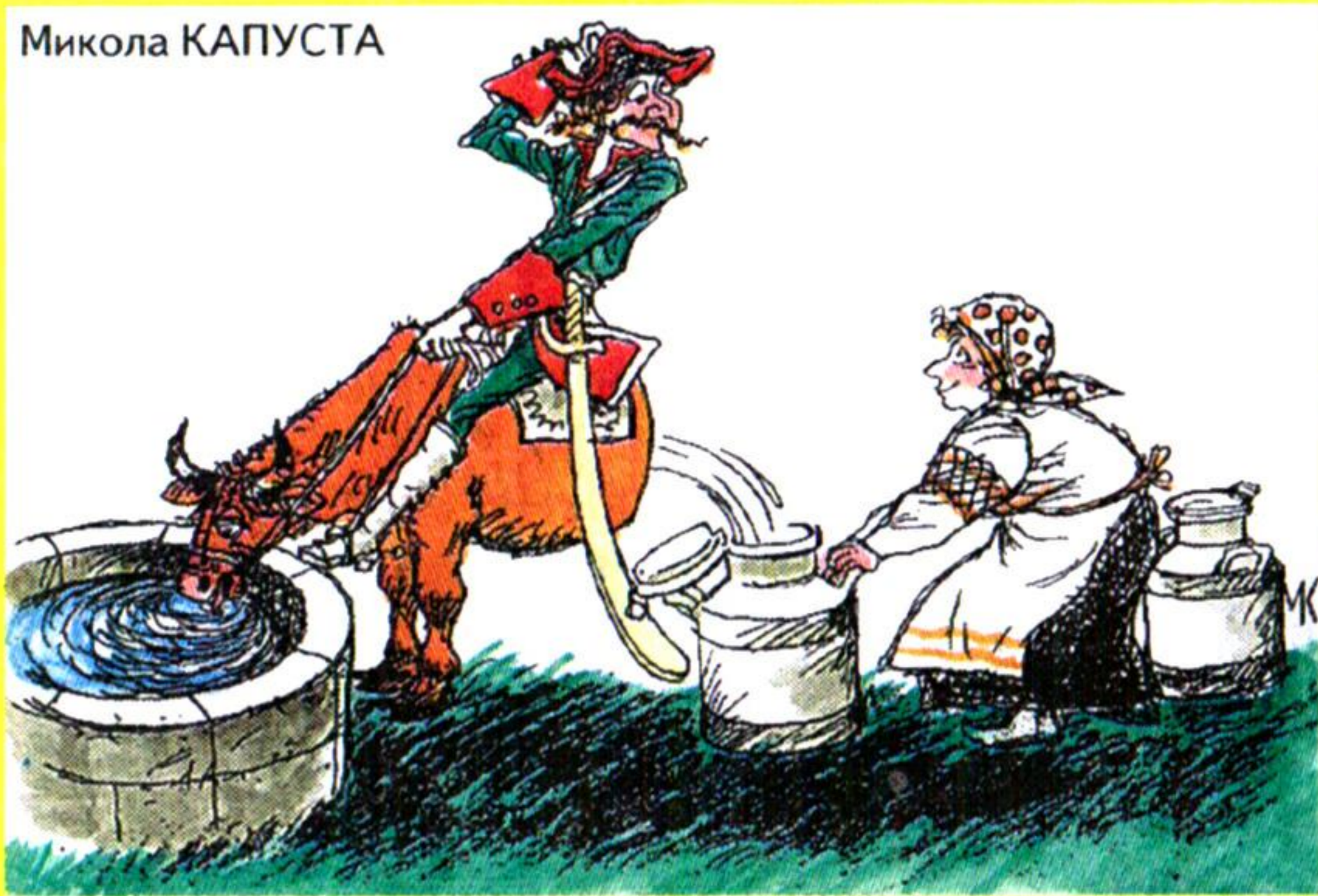


Через засніжені сади
Біжить руда лисиця з гаю,
Біжить і заячі сліди,
Мов довге речення читає.

Лисиця — хитрий слідопит
І знає всі повадки зайця.
Та заєць наш заплутав слід,
Обвів руду навколо пальця.

АКУКАЦІ!

Микола КАПУСТА



Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ



Анатолій ВАСИЛЕНКО



Вадим СИМИНОГА



Володимир АДАМОВИЧ



ВЛІВО-ВПРАВО

УСМІШКА

- Ні, я переконаний — треба вліво!
- Тільки вправо!
- Однак, перепошую, прямо і прямо!
- Ти що — екстреміст?
- А я — на барикад...
- Ні, лівіше вліво!
- Вліво? У прірву, радикале?
- Так-так, вліво-вправо-вліво-вправо... Плюралізм!
- Тьхуралізм! Тільки вперед!
- На барикад...
- Треба, добродію, лівіше, але вправо. Інакше...
- Достеменно вправо, але все-таки, все-таки, все-таки трохи-трохи лівіше...
- Ні, панове, найправильніше — правіше — правіше вліво і адекватно — лівіше вправо!
- Група ризику?
- Демагогія! Конверсія-інверсія!
- На барикад...
- Соратники! Все! Амінь! Кінчай диспут. Нам і справді на Барикадну треба. Спочатку вліво, потім управо, з тим вправо лівіше, далі — прямо-прямісінько, а там і бар. Свіже пиво!
- Урра! На Барикадну!
- Хай живе консолідація!

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ.
м. Павлоград.

СКІЛЬКИ

Запросив наш скоробагачко гостей і показує їм свій новий триповерховий будинок.

— І в скільки це все тобі обійшлося? — цікавиться хтось.

— Ну, точно сказати не беруся, — низав плечима господар, — але, наприклад, тільки сам ліфт може обійтися мені в три роки.

МАРНОТРАТСТВО

— Я ж дуже ощадливий, — каже чоловік дружині, — а ти все докоряєш мені, що нібито купую непотрібні речі.

— А хіба ні?! Ось уже шість років буде, як купив вогнегасника, а ми ще й досі ані разу ним не користувалися!

Вікторія ПРОКОПЕНКО.

м. Київ.

Міні-УСМІШКИ

ВЧИНОК

Третьюокласники міської школи № 197 Хоменко, Зайченко і Горобчик під гучне «піпкання» і вереск гальм автомобілів відважно перевели стареньку бабусю через дорогу з інтенсивним рухом, хоча бабуся і виривалася, намагаючись прошмигнути в підземний перехід.

Володимир СЕРБИН.

м. Дніпропетровськ.

ЗГОДЕН

По закінченні медового місяця сваряться

молодята:

— Бач, обід йому не такий! А до весілля клявся, що готовий заради мене вмерти!

— Ну гаразд, — перехрестився молодий чоловік. — Давай свої фрикадельки...

Дмитро СЕЛЕЗЕНЬ.

м. Слов'янськ
Донецької області.

БУДУ ГРАТИ!

Під час шахової партії один із гравців каже:

— Так вам ходити не можна, бо я заберу короля!

— Берить... А я оголошу республіку і буду грати далі!

Георгій МУШКУТИНЕЦЬ.

м. Дунаєвці

СИЛА МИСТЕЦТВА

У музеї стародавнього мистецтва дві відвідувачки в зачаруванні стоять перед статуєю прекрасного давньогрецького бога, на якому тільки й прикриття, що фіговий листочок... Та ось одна уже й не проти того, щоб перейти в сусідній зал, але приятелька — ані з місця!

— Слухай-но,— каже перша,— ти що, зібралася тут до нового року стояти?

— Ні, тільки до осені.



ВІД ЧОГО

— Пане Новотний, звідки це у вас така гуля на лобі?

— То од думання.

— Не може бути!

— Може. Дружина жбурнула в мене попільничкою, а я думав, що не влучить.



ЗНЕВІРА

— Ніколи не знаєш, кому можна довіритися! — зітхає Пітер. — От тижень тому відкрив одну таємницю своєї нареченій.

— А вона одразу ж на весь світ її рознесла?

— На жаль, досі нікому нічого не сказала!

ЗАПОРУКА УСПІХУ

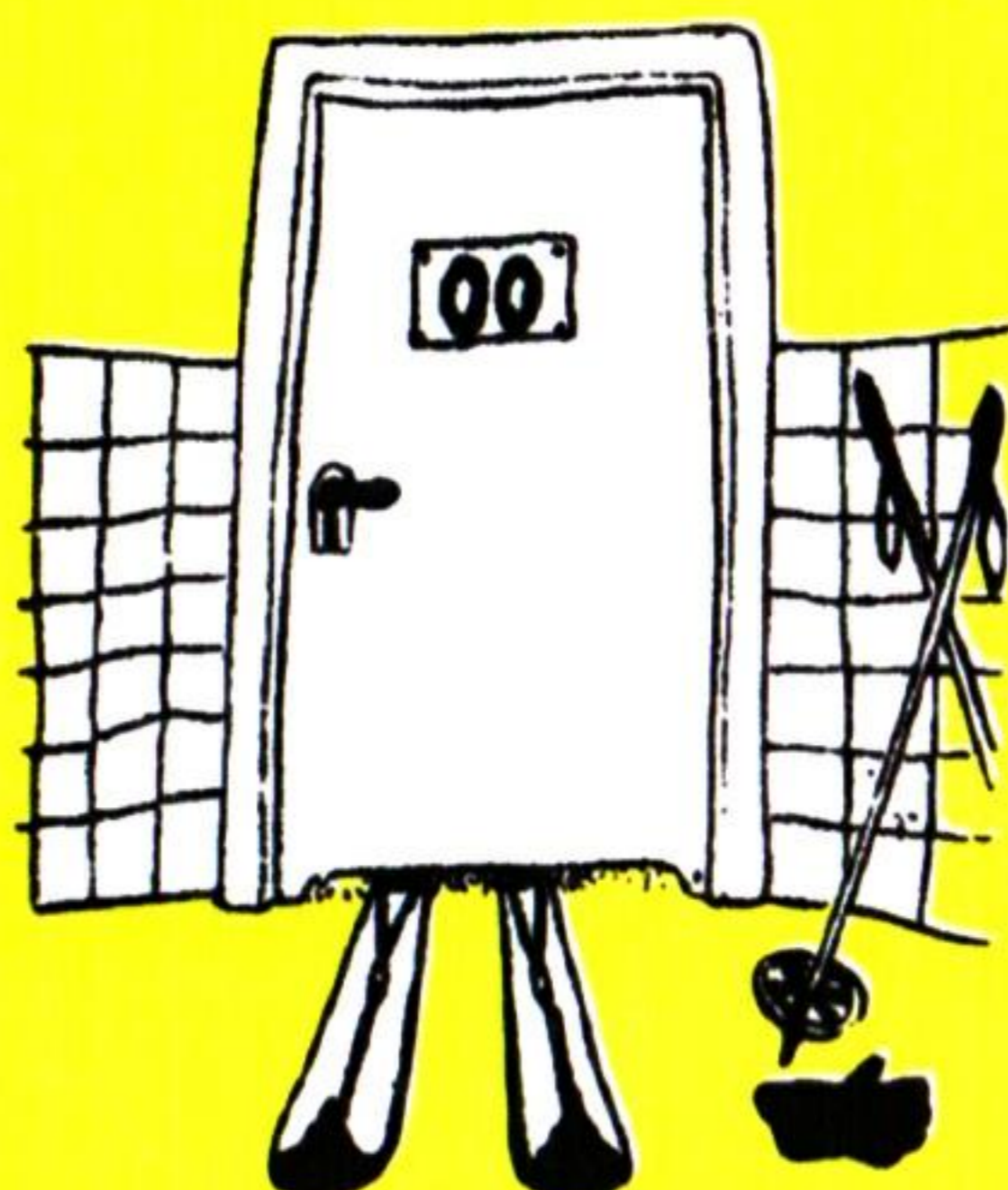
У казино Джім хвалиться:

— Я відкрив, як можна завжди вигравати в покер!

— Дурниці! — заперечує Гаррі.

— В цій грі одного дня можеш виграти, а другого — програти.

— В тім-то й штука! Треба грати через день!



УТОЧНЕННЯ

У Венеції двоє молодят заходять у готель — хочуть зняти окремий номер із просторим ліжком.

— Ви одружені? — цікавиться адміністратор.

— Звичайно,— каже молодик.

— І то обоє! — додає його супутниця.



Підготував Д. МИТЮК.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

У Новому році серед читачів ми маємо не тільки давніх шанувальників приперченого слова і дотепної карикатури, а й нових, котрі передплатили наш журнал вперше. Отож, для них — пояснення: щоб узяти участь у конкурсі дотепників, треба придумати веселий чи іронічний підпис до запропонованої карикатури і надіслати до редакції. Авторитетне журі щомісяця розглядає ті підписи і визначає кращі з них. Отже, пропонуємо вам у першому турі малюнок Василя ФЛЬОРКА.

А переможцями минулорічного одинадцятого туру (карикату-

ра М. Капусти: стоять два бакалаври у мантиях, і в одного з них на голові конверт, зрозуміло, з грошиками) стали: Ірина КОЗАЧ з смт Кигичівки Харківської області: «На голові то є, а чи є в голові?» та Андрій ЯСТРУБИХА з м. Немирова, що на Вінниччині: «Які лаври, такі й бакалаври».

Вітаємо! Переможці отримають призи.



ПЕРЕЦЬ № 1 (1572)

Головний редактор
Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія:
Анатолій ВАСИЛЕНКО,
Юрій ІЩЕНКО,
Олексій КОХАН
(головний художник),
Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники:
видавництво «Преса України»
та редакція журналу
«Перець».

Зареєстровано
Держкомітетом
по пресі України.
Свідоцтво КВ № 736
від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди
поділяє думки автора.
Листи, рукописи, малюнки
не рецензуються
і не повертаються.
При передруку посилання
на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів!
Для своєчасного
отримання гонорару прохання
разом із творами надіслати
копію довідки про присвоєння
ідентифікаційного номера
та вказати дату народження.

Здано до набору 31.01.2007.
Підписано до друку 15.02.2007.
Формат 70х108/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк.арк.
14 умовн.фарб.-відб.
4,1 обл.-вид.арк.
Тираж 10780 прим.
Зам.0110701.
Ціна договірна.
© «Перець» 2007 р.
Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 454-82-14,
факс 234-35-82,
художнього відділу
454-81-24.

З питань реклами
і розповсюдження журналу
звертатися за телефоном:
454-81-13.

Internet: <http://uamedia.visti.net/perpz/>

Для телеграм:
Київ Перець.

Видавництво
«Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

НАШ ПАРТНЕР



Говорить Київ — слухає вся Україна!
229-44-13 229-17-24

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 12

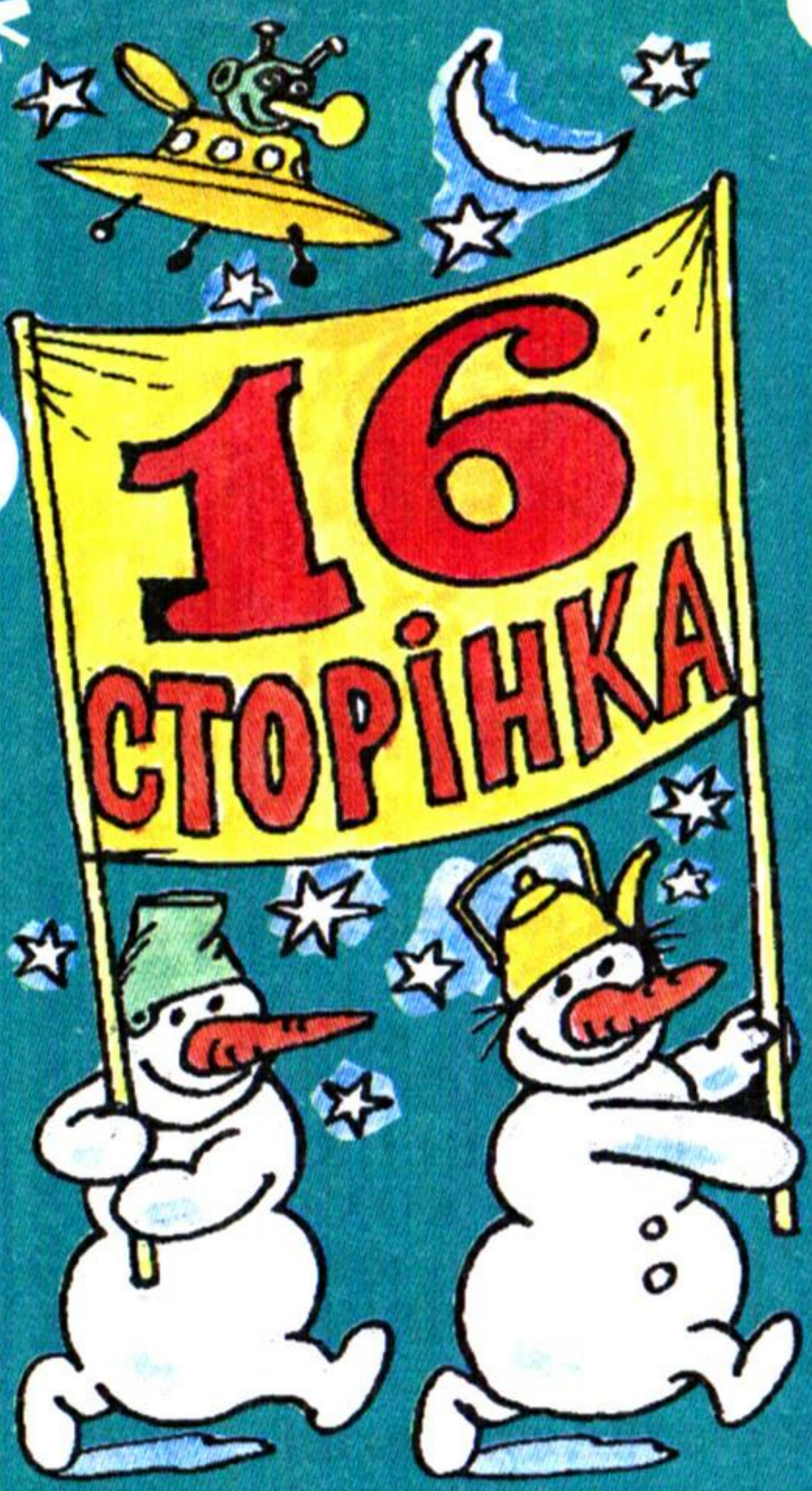
ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Ялинка. 3. Лис. 6. Ласун. 7. Омлет. 8. Краб. 9. Узвар. 10. Бук. 13. Спарта. 15. Вовк. 16. Рапіра. 19. Янус. 21. Інд. 22. Остат. 23. Як. 26. Характер. 28. Ярмарок. 29. См.

ПОВЕРТИКАЛІ: 1. Яблуко. 2. Ноутбук. 4. Свято. 5. Кімната. 11. Матадор. 12. Свиня. 14. Праліс. 17. Індія. 18. Остача. 20. Ніс. 22. Оселя. 24. Скік. 25. Крам. 26. Хам. 27. Рур.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «ЗАГАДКИ», ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Сніг. 2. Сонце. 3. Мороз. 4. Чоботи. 5. Кіт. 6. Кавун.

У виділеній вертикалі: сорока.



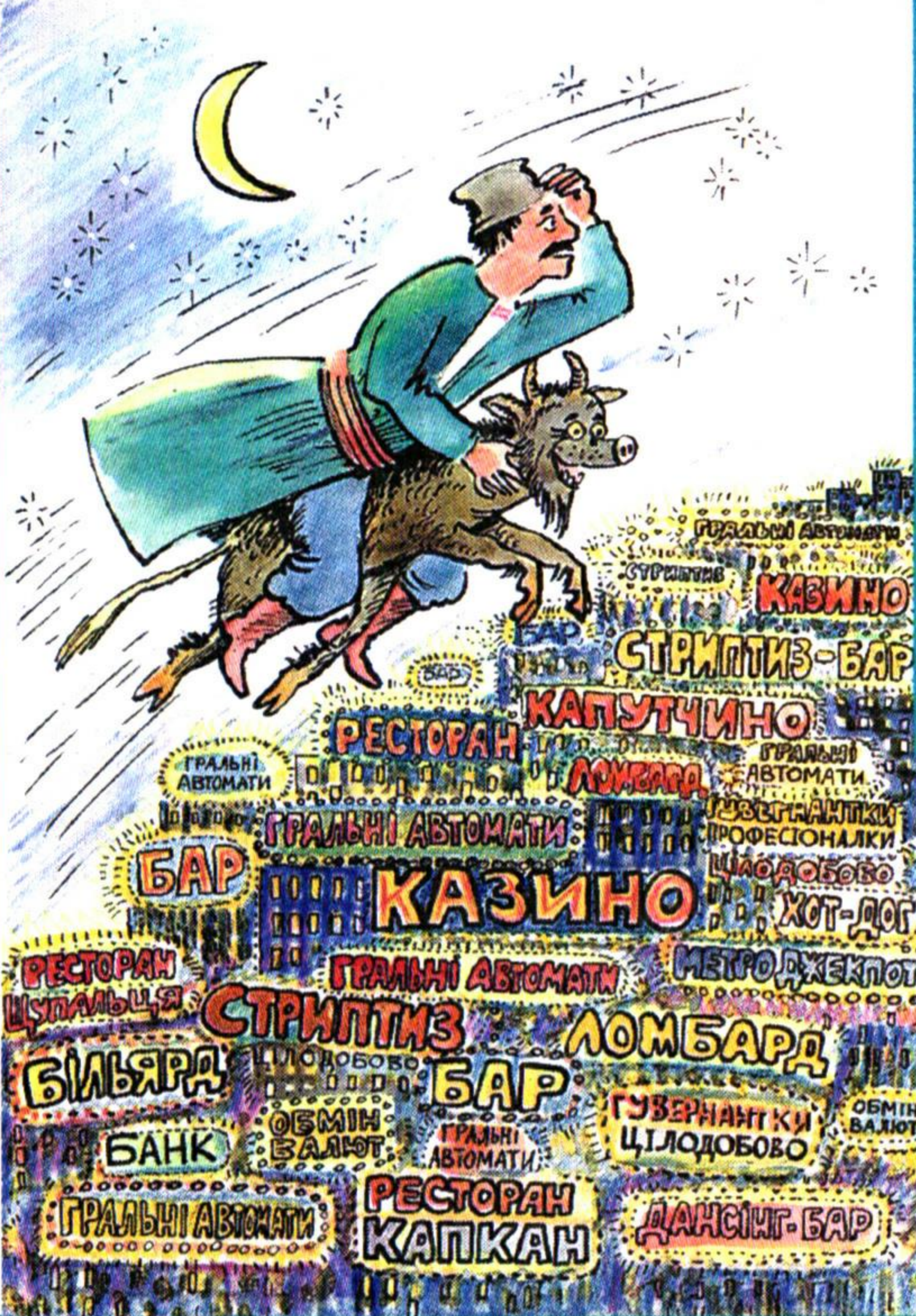
Броніслав ЖУКОВСЬКИЙ



— Колись, внучку, й у нашому місті трамвай ходив...



Валерій МОГИЛЬНИЙ



Олексій КОХАН

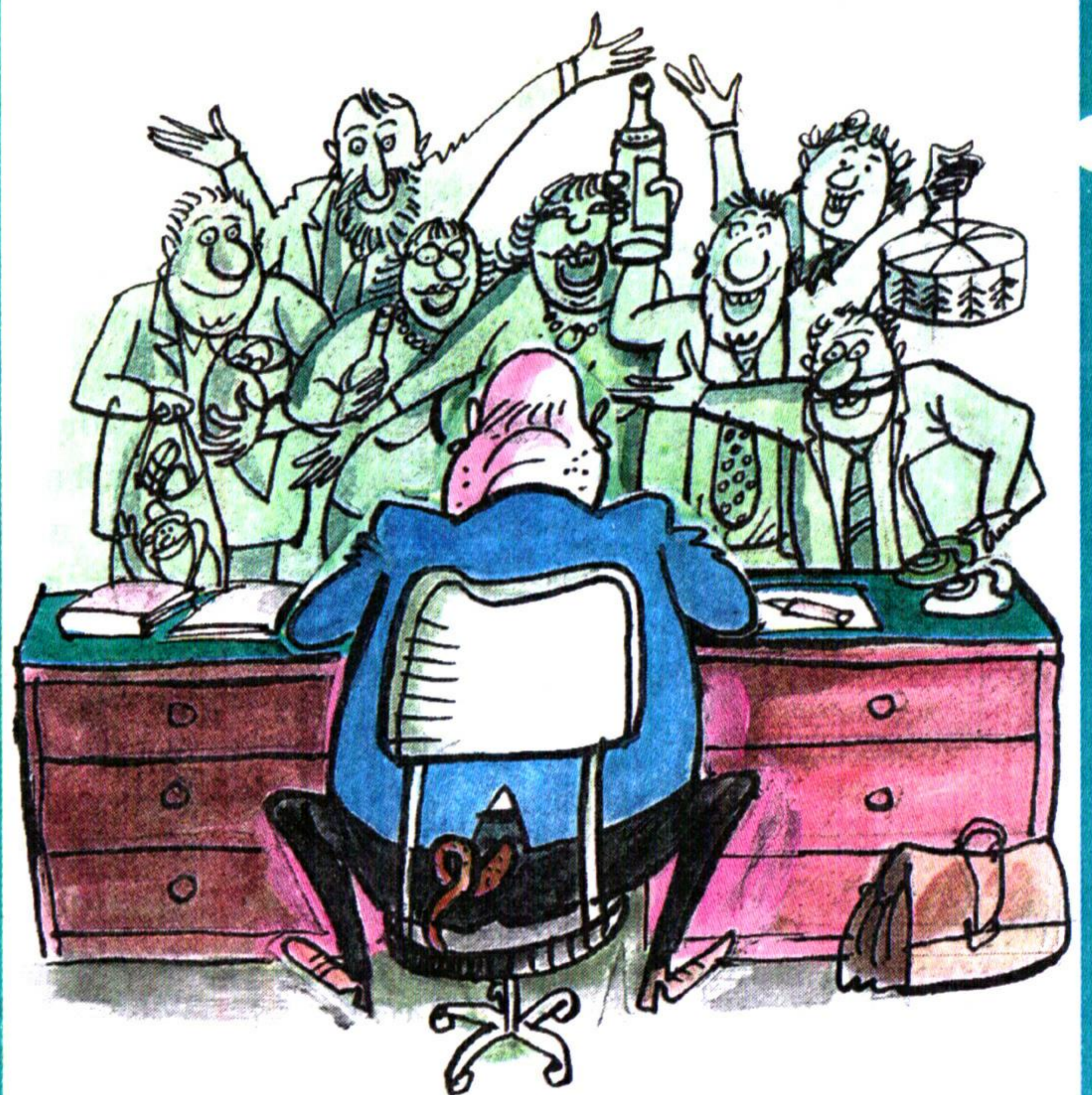


— Це було давно, коли на Новий рік завжди був сніг...

Василь ФЛЬОРКО



Анатолій ВАСИЛЕНКО



— 3 Новим роком вас! 3 роком свині!

Олексій КОХАН



Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)



— Такою я була місяць тому...

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.
БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

48200121960675 01